

SAZKEDİŞİ

sayı 22

Vasiyetname...belki/bir gün/bir kurşun/deler geçer boğazı-
mı/unutma! /sen sakın ağlamayacaksın/gözlerin suskun ola-
caksın/ellerin kurşunları ne kadar yoğun/olursa olsun/sen öy-
lece/dimdik/kurşun gibi/ayakta duracaksın/bir kelebek konar
gibi olacak yüreğime/bir gül degecek kırmızı gözlerime/unut-
ma! /güllerle/kelebekleri sen toplayacaksın/başak yolmaları gi-
bi köylü kızlarının...

işte kızım/duru bir hayat/sana bıraktığım/sıkıca sarıl ona/ya-
lan söyleyinceye kadar/bırakmayacaktır o seni/sevdiğine el-
lerin...

uzun tükettiğim ömrüm/dedi ki bana eğilerek/kulağına ölen ço-
cuklarımın; sadece elimi vermek istedim/ince kırılması camdan
kalbimi/sadece sana/inanmasan da...

çizim: merve akgedik

- koray feyiz
- erkut tokman
- devrim dikkaya
- metin dikeç
- m. mümtaz tuzcu
- ramazan teknikel
- fırat werger
- yusuf alper
- aytekin karaçoban
- m. mahzun doğan
- merve akgedik
- hilmi haşal
- ayşe özgür aydoğan
- a. samet demirkaya
- dolunay aker
- nurgül özlü
- neslihan yalman
- bahtiyar kaymak
- yener çetin
- kenan demir
- erkan karakiraz
- altay ömer erdoğan
- ayşen sarıbaş
- ilham şeker
- hakan unutmaz
- sedat gülmez
- fuat eren
- nurgül ulu
- sonnet mondal
- emre şahinler
- eliza segiet
- baki yiğit

“AY BURCU” VE MUTLUCAN GÜVENDİR’İN ŞİİRİ

*“Akşamsız kalma, yüzünü indir şuraya, /
bin tabut kokusuyla taşındın tenhadan /
susamış bir yangından geçip de geldin / ge-
cenin defterinden dökülen uykuya”* (Su
Kara; s:15).

Bir şiirdeki kelimeler; özünü aşmalıdır,
şişmelidir ve daha fazlasını içermelidir.

Bu noktadan hareketle, Mutlucan Gü-
vendir'in çalışmalarının süresi, vizyonu-
nun parabolleri, hem mekân hem de za-
manın büyük mesafelerini taşır ya da da-
ha doğrusu bu mesafeleri ve sınırları par-
çalara ayırır. Onun okurlarının fikirlerini
dağıtmak için şairin “Şey” adlı kitabında
bulunan ve yukarıda alıntıladığım “Su Ka-
ra” başlıklı şiirinden birkaç dize okudu-
ğumuzda anlayacağız ki, 'pozitif' olarak
yüklenen bir şiirdir onun şiiri.

Şairin çalışmalarının kökleri, 1990'lı yıl-
lar öncesi ve sonrası, pan – Ege coğrafyası
ve moderndir. Neredeyse ilk yayımlan-
mış şiirlerinden ve kesinlikle “Şey” adlı ki-
tabını çıkardığı zamana kadar ki süreçte
toplumsalcılığın ve toplumcu – gerçekçi-
liğin dilini, düşüncesi ve şiirleri için 'te-
mel' bir ünite olarak kabul etmiştir. Sü-
rekli ancak hiçbir zaman monoton olma-
yan, bağlantılı lirik fragmanları on, yirmi,
elli sayfaya kadar uzanan kitap uzunluğu
'şiirleri' etkileyici hacimlerle doludur:
Hepsi, fragmanı temel alan nefes ünitesi
olarak okunmalıdır. Ritim, renk, duyu ve

anlam... Onun atılımı ve vizyona olan bağ-
lılığı yazma hayatının yolunu başından be-
ri başka olanaklarla açmıştır ve düzenledi-
ği şiir kitabı ve metinlerinin hepsi, dili ve şi-
iri yeniden icat etmek ve çağdaş Türkçemi-
zi yeniden canlandırmak çabasının bir par-
çasıdır.

Şiir kitabı “Şey” mevcut şiirlerin kesin bir
aksaklığını ve şiir dilinde yeni bir yönü işa-
ret ediyor ve çoğunlukla anlatımsal gibi gö-
rünen ancak anlatımsal olmayan parçala-
rın bir dizi ya da girdabına girişte ve 'ben'i
lirikten geçirerek bireysel seçimi bozulma-
dan bırakıyor şair. Bir anlamda bu kitap, ay-
nı zamanda tek bir uzun şiirdir ve her bö-
lüm kendi başına dururken, ayrı şiirler izo-
le edildiklerinde alıntı yapmak için kay-
ganlık gösterebilir. “Yaza Maya” yalın ve ha-
rika bir şiirdir. Diğer şiirlerinde olduğu gi-
bi, bu şiirdeki konuşmacı da vizyon ve ileri
hareketi, geriye dönüş, erken veya bazılarının
ilk dediği 'şey'e dönüş olarak görüyor
çünkü 'görme' vizyonuna sahiptir şair ve
doğrusal ilerlemenin gözlerimizin göster-
diği doğrultuda ilerleyişini, - en hayati ola-
rak - büyük bir insan görüşü çemberi için-
de uzaklaştırarak elde edildiğini görür. Şiir,
nesir şiirinin görünümüne ve temposuna
sahiptir ve şöyle başlar: “*Seyri uzak bir kor-
sana / çöl rüyası sorulur mu hiç / defterini
su yutmuş / Haritadan çıkart anakarayı
yırt / Maviyi içinde saklayan çöl / öpe öpe bu-
lutları ağılatamadın / gökyüzünün gölgesi-
dir deniz / kaptan flint yukarıya bak / hiçbir
tuvalde yoktur bu renk / geleceğin varsa şim-
di gel / ey derin yalnızlık 'ay burcundayım' /
Ömür bir yelkendir dalgalanır kaptan /
Kunt kayaya çarptı mı hayat / dolares bir yıl-
dızın adıdır / ve aşk içinde kürek mahkûmu
kal / bu bildik bir hikâye olsa da / Yaza maya
çalıyorum”* (Yaza Maya; s: 71). “Yaza Ma-
ya”nın hatırası, onu çocukluğuna ve yer de-
ğiştirerek, derin zamansal kültür kökenle-
rine ve üzerinde durulan anlayışlara götü-
rür. Şöyle ki ayrıca, realite dediğimiz şeyin

dokunulduğunda derhal parçalanın ve altında neyin gizlendiğini açığa çıkaran cildin dışında bir 'şey' olmadığını görüyoruz. Bana göre, insanın şiirinin bulunduğu diğer gömülü gerçeklik ise evrendir ve Mutlucan, belki de bir cümle içinde şiirinin, var olan insanın ve evrenin şiirinin dünyadaki 'mantık' içinde bulunan genel - tikel, tümel - tikel, soyut - somut, kolektif - distribütif, olumlu - olumsuz olmak üzere beş tür kavramla çatışmasını kutluyor. Mutlucan'ın şiiri, genellikle aydınlık bir patlamanın odak noktası olabilir. Belki de çalışmalarının okur bulmasının bu kadar uzun bir zaman almasının nedeni, *"fark etmeden / her paftası çalınmış / kimliksiz kara parçası gibi büyüdüüm lekeye / dekorum turuncu z'aman şimdi / kirli bir yüzün yedeğini taşıyor dilim" veya "Kuytumda eskizi kopmuş bir lehin örsü / aşk misafir diyor / hiçbir orak biçmez onu / kapıyı aç demlenmiştir ruhunda yolculuk"* (Misafir Koması; s: 20-21) gibi cümlelerin ve hassasiyetlerin yeniden keşfediliyor olmasıdır. Yine de Mutlucan'ın şiirleri; öfke ve azgınlıkla hükmediyorsa da her zaman öyle olmaz. Elbette öfke, ağıt, kopuş ve ayrışma şiirlerini yükseltir ama aynı zamanda sevgi, dinginlik, hürriyet ve kaynaşmayı da beraberinde dayatır. Bir başka şiirinden birkaç dize okuyalım: "Ateşi Söndür, Suyu Yak"... *"Vatandaşlık numaranı canavar taşıyla sil / çipini manyetiğini boz / beynine çakılan pili oksitlendir / orduların komaya girsin / çadırları sök harp dairesinden / çocukları öpmeyen yağmura çıkma / robotların fişini çek / ateşi söndür suyu yak suya bak dibe çok tekerleği patlat / bugünü yaz bir kenara, rüzgârı yaz / her şey kâğıttan mürekkeptir umutma, bunu da yaz / Adisyon lütfen / hesabı öder misiniz?"* (Ateşi Söndür, Suyu Yak; s: 34). Mutlucan'ın yukarıdaki dizeleri, asla tekrarlanamayan vizyonunun genişliğine ge-

nel bir bakış sağlar. Mutlucan'dan önce Türkçe şiir var, Mutlucan'dan sonra da Türkçe şiir var. Türk kültürünün içindeki işareti bu: O, dilin şiirlerini kırdı ve yeni bir dünya yarattı ve artık Türk kültürünün ötesinde, dünya boyunda bir şair, nadir bir vizyon ve ruh şairi, pan – Ege coğrafyası olan bir şair, eserleriyle; şiirimizi genişleten ve 2010'lu yıllar Türk şiiri içinde güçlü bir konum edinebilmesi için çok çalışan ve katkı veren bir şair. Bunun güçle ya da felsefe ile bir ilgisi yoktur aslında dilin ağırlığı, duyuşu ve dokusu ile dizelerinde şair; insanın evrenin şiiri olduğunun gizli girdabını vurgulamaktadır ancak ve Mutlucan'ın yıllar boyunca yaptığı çalışmaları defalarca okuduğum zaman çok sayıda çalışma seçmesinin içinden şairin bize getirdiği sayısız üslup dönüşümünü anlayabildim özellikle de toplumun karşı karşıya kaldığı kültürel ikilemlerin estetik gösterimleriyle yazdığı şiirlerin bir meditasyon olduğunu da ayrıca belirtmek isterim.

Şairin "Alaadin'in Sinirli Ablası" adlı şiirine bakalım şimdi. "Ateşi Söndür, Suyu Yak" başlıklı şiirinde ele aldığı temaların hem dönüşü hem de devamıdır bu şiir. Birkaç dize okuyarak bitirelim: *"Biz seninle iki dip akıntıyız dedi defter / bir kadın bileğimden öptü dedi bir kalem / Çok sakınım şiddete ihtiyacım var dedi bir porsuk / su üşürse buz olur dedi bir maymun / (.../...) / Üst kat çok konuşuyor dedi bir oda / hastalığım uyku apnesidir dedi bir sessizlik / Çılgın projen var mı dedi bir istanbul / olur hemen çizerim dedi bir pay hat / (.../...) / Panama bandıralı bir gondol içinden çorum geçiyor dedi bozkır / sınır krizi çözer söz teması gerek dedi bir kapı"* (Alaadin'in Sinirli Ablası; s: 17,18,19).

OKUMA NOTU: Mutlucan Güvendir, "Şey", Yitik Ülke Y., 1. Baskı: Nisan 2014, s: 72, 1st.

Erkut Tokman'dan Attilâ İlhan'a Mektup Var!

Sayın yoldaşım Attilâ İlhan,

Ölüme inanmayarak bu mektubu size yazmaya karar verdim; ama tam tersi şiire hâlâ bütün kalbimle ve varlığımla inanabiliyorum. Şiir varsa şair de vardır, şiir yoksa şair yine var mıdır ama şiir yoksa? Bütün harflerini kaybetmiş bir şiir arıyorum oysa! Bütün sıfatlarını kaybetmiş bir şairi aradığım gibi... Büyük bir alçak gönüllülükle sizi arıyorum ben; kendimi aradığım gibi! Aşkı ve özgürlüğü aradığım gibi arıyorum, şiirlerinizde dönüp dönüp yeniden aşka ve özgürlüğe çarptığım gibi. Bir dalganın kayaya çarpıp patlayışı gibi: Coşkulu, etrafa saçılıyorum her defasında. Sonra, o şiirlerden hayata bakmak ne güzel, diyorum kendime. Hayat demek budur biraz da: Hayatın penceresinden şiire, şiirin penceresinden de hayata bakıyorken; o Attilâ İlhan'dan, şiirlerinden süzülüyorken, hayata böylece, hayatın farkına yeniden yeniden varıyorken; ne çok da böyle coşa coşa akmakta pek çok şey... oradan toprağa, oradan pek çok insana, oradan pek çok ülkeye, pek çok şehire... Ben de diyorum ki kendime o zaman: O şehirlere, o insanlara, o ülkelere, o hayatlara ne kadar da benziyorum!? Onun için içimde azar azar hissediyorum bu tür bir çoğalmanın sınırlarını ve sınırsızlığında şairlerin buluşmasının şiirini yeniden düşünüyorum? Bölüp çarpıyorum, toplayıp çıkarıyorum. O

sonsuz matematiğin güzelliğinden değil sadece bu sonuçlar: O sonsuz dilin ve dostluğun güzelliğinden de baktığım için oraya: *Ars Poetica- Amica Poetica - Anima Poetica* diyorum diyorum diyorum ben bunlara. Böylece çoğaltıyorum sizi de çoğalan sözcükler gibi içimde! Sizi kâh *İstanbul*'da çoğaltıyorum, sizi kâh *İzmir*'de, sizi kâh *Paris*'de, sizi kâh Bakü'de, sizi kâh Bükreş'te, sizi kâh Berlin'de, sizi kâh *Müjgan*'da, siz kâh Muammer Bey'de, sizi kâh Pia'da, sizi kâh *Mustafa Kemal*'de, sizi kâh *Telsizci Hamdi*'de, sizi kâh *Ömer Haybo*'da... Çoğaldıkça çoğalıyoruz böylece hep birlikte.

Sizi bir Doğu kadar tanıyorum sizi bir Batı kadar tanıdığım gibi. Sizi bir *Osmanlı* kadar sizi bir *Cumhuriyet* kadar tanıyorum sanki! Sizi bir ülke kadar tanıyorum, sizi bir Anadolu kadar, sizi bir Nâzım kadar tanıyorum, sizi belki bir Nedim kadar, sizi bir Emperyalizm kadar tanıyorum, sizi bir *Sosyalizm* kadar: Size bir *Tarihin* içinden bakıyorum da şiirin tarihi içindeki bir tarihe nasıl yazıldığınızı okuyorum okuyabildiğim kadar! Sizi sarışın Türkçenizden anlıyorum çünkü sizi bitmeyen bir musikiden dinliyorum buluyorum kendimi. Çaresiz olmayan dilinizi kavırıyorum o zaman *o niha-vent bahçede* bir hüznün bir neşe. Sanki hep o şarkıyı söylüyorum *Şehnaz Fasl*'nda burada her gece. Bir *Memleket Havası*'nda yım şimdi, bir vatan sevdasında size sevdalı bir şair gibi geziniyorum şiirlerinizi: Sevdalı Bir Bulut gibi o büyük şairler arasında yağmurunu arayan bir şair olarak çisem çisem bir kuraklığa bir gün sağanak sağanak yağacak olan o şair ben isem eğer, olacak isem ben eğer, gelecek isem ben eğer, ne mutlu bana! (*gülümsediğinizi görür gibiyim sanki*) Ne kutlu bana bu sebepsiz seveda, bu sebepsiz özgürlük, bu sebepsiz aşk, bu sebepsiz gelen ve olan her şey, bu sebepsiz büyük varoluş aramızda dolaşıyor hâlâ! Aramızda kalsın bu sebepsiz küçük insanlık! Bu sebepsiz büyük zulüm aramızda

kalsın! Bu sebepsiz büyük açlık! Bu sebepsiz küçük boşluklar! Bu sebepsiz büyük yokluklar! Bu sebepsiz küçük ölümler! Bu sebepsiz büyük kıskançlık! Bu sebepsiz küçük sevinçler! Bu sebepsiz büyük hırs!.. Biz varken de yokken de hepsi buradalar, aramızda kalsın bunların hepsi! Hepsi yanı başımızdalar, içimizde, aramızdalar ve kulağımıza şimdi o büyük yaranın türküsünü fısıldamaktalar. Siz *İstanbul ağrısı* diyorsunuz belki buna ama siz dünyanın ağrısını anlatıyorsunuz ya her gün bana! Bir dünya ağrı diyorum ben buna: Şiirin ağrısı, şairin ağrısı... Ne varsa çok iyi biliyorsunuz ağrılarla yaşıyoruz hep sonunda. Sonra bir Aysel'in karanlığını siliyoruz birlikte sizinle. Sonra bir Hafız Ahmed'in. Sonra belki bir insanın karanlığını siliyoruz az da olsa? Belki bir hayatın, bir şehrin ya da bir dünyanın? Belki de bir tarihin, bir savaşın, bir ölümün, bir kadının... Belki de gittikçe daha çok hissediyoruz yaktığımız o ışık özlemle bir peri gibi dolaşıyorken aramızda ve hüznün mutluluğu bir tanrı sanıyorken aramızda, artık meleklerim yok diyorsunuz bana çünkü şiirlerim var artık ben bu dünyada olmasam da. Tanrı beni affetsin o zaman diyorsunuz bana! Sonra bir türlü o krallığınızdan çıkamıyorsunuz çünkü çıkamadığımız o krallık koca bir insanlık dersini anlatıyor insanlığa! Ama neden duymuyorlar diyorsunuz, bu sağırılık neden bu kadar çın çın çınlamada! Koca bir tantanada kaybolduk biz, diyorsunuz! Birkaç göstermelik anma, bir iki göstermelik ödül diyorsunuz adıma! Çıkmak istemiyorsunuz yeniden meydana; bundandır belki de şiirin krallığına, kralsız kral oluşunuz hâlâ! *YanlıŞ Yaşamak* diyorsunuz buna siz biliyorum: Belki de Leipzig Garı'nda beni bekliyorsunuz onun için? Ağır ağır yavaşan trenden inen yolcuları seyrediyorsunuz! İçimizdeki türlü türlü ayıpları görüyorsunuz değil mi? Mısra mısra şiirlere düşüyorsunuz sonra

bir yağmur gibi o garda, kaçak bir sevdayı şiirden kaçırır gibi, koynunuza alıyorsunuz gerçekleri aşkla fırtınada bir dalga gibi her defasında kıyılarımıza vurdukça, kayalardaki o yankıları çok sever gibi. Ah bilmiyorsunuz belki, biz de sizi çok seviyormuşuz! Belki bir Viyolonsel Yalnızlığı gibi yırtarak geceyi beyhude bir sesle, biraz Kürt, biraz Yahudi, biraz da Ermeni... Türklüğün içinde göçebe bir kavim gibi: Biraz Yunus, biraz Mevlana, biraz Şeyh Galip, biraz da Nedim gibi... Biraz da hani *Aragon, Rimbaud* ya da *Appolinaire* belki ya da perdelerde *Hüseyin Rahmi gölgeler* işimdi *ağır bir gong gibi kımıldamış ruhunuz*. Besbelli aramızda dolaşıyorsunuz o büyük zamanın zamansız saatinde sonsuzluğu çalan bir senfoni gibi. Batı'dan Doğu'ya o yolculuk şiirimizin iç nedenleri, göç edenleri, dünyalar arası bir şairin toplumcu siyasal serüveni, belki bir Paris esintisi bu ya da sizinle birlikte şiirle oynadığımız bir Rus ruleti! O şiir ki limansız gemi! Fırtınasını yalnızca kendisinin dindirdiği. Ah o kar taneleri gibi üstümüze düşen sonsuz huzurun sesi, *Attilâ İlhan*, dediler, yaşıyormuş hâlâ şiirinde ta kendisi gibi. *Mehmed'in Sıradağları* boyunca duyulan bir vatan hasreti! Biz özgürlük ve aşk için buradaydık hep der gibi. Sadece insanlık için buradaydık oysa hepimiz olabildiğince masumca: *Ürkek bir çilenti usulca yoklar bahçeyi Yasak Seviştığımız* o hayat kaçak seni çağırır geri şimdi... Nereye vardı o Dünya? Ne hale geldi o şehir? Nasıl şimdi o ülke? Nerede o büyük şair? Nerede o büyük Cumhuriyet? Nerede şimdi şiirimiz? Nerede şimdi o mumla aranan insanlık?.. De ki:

Git ara hangi zaman ufkunda kayıp

O kanlı depdebe de Attilâ İlhan!

Git ara bul onu, geri getir bana şimdi!

21.06.2020

Selen Gülün'ün Şarkı Sözlerindeki Ozanlık...

Ozan müzisyen tanımı rock müzikle anılmasında Leonard Cohen gibi usta söz yazarların etkisi yadsınamaz. Ülkemizde de Bülent Ortaçgil, Mehmet Güreli gibi rock, pop ve folk müziği harmanlayan eşsiz müzisyenlerimiz bu tanıma uyurlar.

Cazda ise “ozan müzisyen” tanımı yoktur. Her ne kadar vokalli caz parçalarının popülaritesi fazla da olsa caz müzisyenleri entellektüel birikimlerini enstrümanlarındaki hakimiyete ayırmışlardır. Türkçe sözlü caz şarkıların sayıca azlığını düşünürsek karşımıza çıkan melodi ve söz derinliğini içeren şarkıları fark etmemiz ve onları baş tacı etmemiz kolayca anlaşılır.

Belki de bu yüzden cazcılar şiirlerden çok yararlanırlar. Zaten bu yazı dizisine konu olan başta caz ve şiir festivali gibi ender örnekler kadar, yerli ve yabancı caz müzisyenlerinin besteledikleri şiirlerle ilgili örnekler savımızı doğrular niteliktedir.

Ülkemizde hem enstrüman çalan hemde şarkı söyleyen, üstelik kendi yazdığı şarkıları seslendiren bir elin parmağını geç-

meyen sanatçılarımızdan biri olan Selen Gülün'ü bu sayımızda konuk etmek istedim.

Şarkıcı kimliğinin çok ötesinde usta bir piyanist piyanist, besteci, aranjör, eğitimci ve araştırmacı,... yani bir sanat insanı olan Gülün'ü dilerseniz kısaca bir tanıyalım.

“Yaşamı...”

Müzik yaşamına yedi yaşında İstanbul Belediye Konservatuarında yarı zamanlı piyano öğrencisi olarak başlayan sanatçımız Mersin doğumludur. Selen Gülün 1992'de İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun olduktan sonra müzik eğitimine Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nda tam zamanlı kompozisyon ve piyano bölümü öğrencisi olarak devam eder.

1996'da Berklee College of Music'ten almış olduğu bursla Amerika'ya gider ve 1998'de Caz Kompozisyon bölümünden yüksek onur derecesi (*summa cum laude*) ile mezun olur.

1998'de İstanbul'a döner ve yüksek lisansını çağdaş müzik besteciliği üzerine İstanbul Teknik Üniversitesi MİAM Müzik İleri Araştırmalar Merkezi'nde tamamlar. 1998'den 2016'ya kadar İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde piyano performans, kompozisyon ve müzik teorisi dersleri verir.

Çağdaş müziğin çeşitli alanlarında besteci ve icracı olarak çalışmaya devam eden Gülün'ün eserleri Türkiye, Almanya, Avusturya, Hollanda, İngiltere, İtalya, Fransa, Amerika (*Boston, New York, Chicago*), Brezilya, Pakistan, Litvanya, Rusya, İsveç, Danimarka, İzlanda, Japonya, Kamboçya ve Avustralya'da seslendirilmiştir.

“Albümleri...”

Amerika'da öğrenim görürken kendi eserlerini seslendirmek üzere beşli formatındaki “*Just About Jazz*” grubunu kuran Se-

len Gülün, Avrupalı ve Amerikalı müzisyenlerden oluşan bu grup ile ilk albümünü 2005 yılında yayınladı. Albümün adı da grubun ismiyle aynıdır.

Sekiz parçalık albümde Gülün'ün sesini tek parçada da olsa ilk kez duyarız. **“New Home”** ismini koyduğu bu güzel şarkıda anlamlı mısralar olmasa da sanatçı melodiyi güzel sesiyle söylemektedir.

Bir yıl sonra çıkardığı ikinci albümü **“Sürprizler”** de Selen Gülün'ün söz yazarlığını bize gösteren şarkılar görmekteyiz. **“Trio”** yani üç müzisyenden oluşan grubuyla yapılan bu albümdeki oniki parçanın tamamında şarkı söyleyen Gülün, bu albümde kadim dostu Demirhan Baylan'ın iki şarkısı dışında tüm parçaların

sözlerini kendisi yazmıştır.

SÜRPRİZLER SELEN GÜLÜN TRIO

Albümün açılış şarkısı olan **“Pia”** he ne kadar bize ünlü şairimiz Atilla İlhan'ın aynı isimli şiirini hatırlatsa da sözler tümüyle Selen Gülün'ün

dür...

“Pia / Selen Gülün”

Saklı kentin / güzel kıızı pia / elinde bir demet / gül, / saçları dağınık, / umutsuz bir durumda.

Yollarda yürürken / görür / gerçeğin sırma saçlı, / derin bakışlı, uzun boylu / prensini.

Şaşıır kalır, / ne de şaşkın bir adamdır.

Görünen bütün bildiğimiz gerçeklik / hiç de gizli bir sır / değil midir?

Gerçek diye bildiğimiz / aslında / (bu denli vahşi midir?)

Selen Gülün'ün <http://www.sanata-tak.com/> sitesinde Sarp Keskiner'e verdiği cevaptan öğreniyoruz ki ki kendisinin yazdığı bir şiire müzik yaptığı tek şarkısı **“Pia”**ymış. Aynı röportajda Selen Gülün şarkı yazarlığı hakkında şunları söylemekte: **“...yazdığım zaman, o parçayı kurmak adına yola çıkarken tek bir planım yok. Bazen söz müzikle birlikte geliyor aklıma, bazen de son albümdeki “Fruitful” gibi bir arkadaşımın blogunda yazdığı sözler şarkıya dönüşüyor. Kendi sözlerimi ele alacak olursak, daha önce yazdığım bir şiire müzik yaptığım tek şarkı “Pia”dır; onun dışında genellikle söz ve müziğe aynı anda çalışıyorum. Çünkü o şarkıları çalıp söylerken tek bir enstrüman gibi davranıyorum. Yaklaşımım böyle. Solo çalarkenki gibi bir yaklaşımla çalmıyorum piyanoyu. O yüzden çalan / söyleyen birisi gibi düşünerek yazıyorum şarkıları. Sanırım dinlerken de söz ve müzik adına, birbirinden ayrılan hisler yok o yüzden.”**

Başka bir söyleşisinde Selen Gülün'ün çok sevilen bu albümü hakkında Demirhan Baylan'ın kendisine **“Direktif verir gibi şarkı sözleri yazma, hikâyesi olsun sözlerin. Yoksa kimse sana yakın hissetmez kendini”** derken, Baylan'ın öğütlerine örnek olan iki parçasını da (**“Cennet”** ve **“Canım”**) bu

albümde yer verir.

Bu müthiş albümden sonra 2009 yılında doğaçlama parçaları içeren **“Solo”**’yu yayınlayan Selen Gülün, 2010 yılında ise kariyerinin sadece ülkemizde değil yurtdışında da çok beğenilen albümü olan **“Answers”**’ı yayımlar. Bu müthiş albümde de sadece melodiler ve doğaçlama içeren bolca piyano soloları vardır.

Albümlere burada kısa bir ara verelim ve Selen Gülün’ün müzik dünyasındaki yeri ve yaptıklarından kısaca bahsedelim.

Selen Gülün sadece bir caz piyanisti ve besteci değil, müziğin farklı alanlarında üreten bir sanatçıdır. Dünyanın pek çok ülkesinden farklı sanatçılardan beste siparişi alan Gülün’ün bestelerinin ilk icraları Dartford Symphony Orchestra and the Vellinger String Quartet (İngiltere), Ensemble TRIS (Avusturya), sa.ne.na Perküsyon Topluluğu, İstanbul Modern Müzik Topluluğu (Türkiye) tarafından gerçekleştirilmiştir.

Müziyenliği yanında öğretmenlik kimliği de olan sanatçı Berklee College of Music (Boston), The New School (New York), the Malmö Academy of Music, the Utrecht School of the Arts, Boğaziçi Üniversitesi, Bilgi Üniversitesi gibi çeşitli kurumlarda

dersler vermiştir.

2019 yılında yayımlanan ve Türkiye’deki kadın bestecilerin tarihini araştıran **“Türkiye’de Kadın ve Müzik”** kitabını Gülün, müzisyen ve müzikolog Patricia Adkins Chiti ile birlikte yazmıştır.

Sanatçı 2013’de yine şarkı formunda caz parçalarına yer verdiği **“Başka”** adlı albümü yayımlar. Bu albümde biri anneannesi-ne diğeri yakın arkadaş Ayşen Ayaşlı’nın ait sözleri olan iki parça dışında tüm mısralar yine kendisine aittir.

İki parçanın İngilizce okunduğu bu Türkçe albüm yurt dışında da yayınlanır ve ilgi görür. Selen Gülün albümle ilgili bir röportajında **“Kendi dilimde şarkı söylemek benim için çok önemli. Küçüklüğümünden beri çeşitli formlarda yazılar yazıyorum. Kendimi kendi dilimde ifade ediyorum. Türkçe, hecelere bölünebilen yapısı sebebiyle aslında müziğe kolay ekilebiliyor. Dünyanın her yerinde Türkçe şarkılarımı söylüyorum. Genellikle “Ne dediğini anlamıyorum ama üzerimde çok derin etkiler bırakıyor” diyor. Çok hoşuma gidiyor.”** demiştir.

“Başka / Selen Gülün”

*Aşkın çok uzaktan bakar, / Bilsen bu ne
ağır. / Sensiz ben / inançsız yanan bir ağaç
/ Susuz sanki. / Başka. Bambaşka.*

*Sessiz dur ben anlarım / Sesinden bu ka-
ranlığın. / Kimim ben söyler misin? / Yal-
nızlığın içinde Mum. / Başka. Bambaşka*

“Başka” albümünde bizi ilgilendiren bir ayrıntıda “Kul” adlı şarkısının sözlerinin Selen Gülün'ün anneannesi olan Nihal Özyüksel'in bir şiirinden alıntı olmasıdır.

“Kul / Nihal Özyüksel”

*Sevgisiz bir kucakta / Solan gül oldum /
Tütmeyen bir ocakta / Sönen kül oldum /
Gülmeyen kaderime / Bitmez yol oldum /
Yalnız Tanrı'ya değil / Kula kul oldum. /*

2017 yılına geldiğimizde Selen Gülün'ün Japonya macerası başlar. Tokya'ya yerleşen sanatçı japon sanatçılarla ortak projeler üretir. Bir yandan ülkesi ile iletişimi devam eder ve “Kadınlar Matinesi” adını verdiği özel bir projeyi başçı Ceyda Köybaşıoğlu ve davulcu Monika Bulanda ile birlikte aynı yıl yayınlar.

Albümün bir diğer özelliği de kadın bes-teci ve şarkı yazarlarını konuk etmesidir. Üçlü ülkemizde Asena Akan, Ayşe Tütüncü, Banu Kanıbelli, Başak Yavuz, Ceylan

Ertem, Çağıl Kaya, Çiğdem Erken, Değer Deniz, Deniz Taşar, Dilara Sakpınar, Dilek Sert Erdoğan, Dolunay Obruk, Ece Göksu, Elif Çağlar Muslu, Esra Kaykıcı, Ezgi Aktan, Ezgi Altuner, Hediye Güven, Jehan Barbur, Nilüfer Verdi, Özge Fışkın, Özge Ürer, Ruşen Alkan, Selin Baycan, Sibel Gürsoy, Şenay Lambaoğlu, Şevval Sam, Şirin Soysal, Ülkü Aybala gibi müzik dünyamızın alternatif isimleriyle sahne alır.

On şarkıdan oluşan bu özel albümde Selen Gülün'ün yazdığı tek parça korkunç bir cinayete kurban giden müzisyen Değer Deniz'e ithafen “Her Yerdesin” adlı şarkıdır.

“Her Yerdesin / Selen Gülün”

*Sen / Orada burada, her yerdesin / Kaybetti-
ğimizi sandığımız / Her sestestin. / Sanma
orada yalnızsın, hiç olmadın / El verdiği-
renklerle boyadın dünyayı / (Oof of!) / Sen /
Orada burada, her yerdesin / Gördüğümüzü
sandığımız / Her renktesin. / Sanma orada
yalnızsın, hiç olmadın / Ses verdiği-
renklerle boyadın dünyayı / (Oof of!) / Kimse
anlamaz, kimse bilmez / Kaç kişi sevdin sev-
meyen bilmez / Kimse anlamaz, kimse duy-
maz / Kaç kişi bildin, bilmeyen görmez / Kim-
se anlamaz... / Kimse duymaz...*

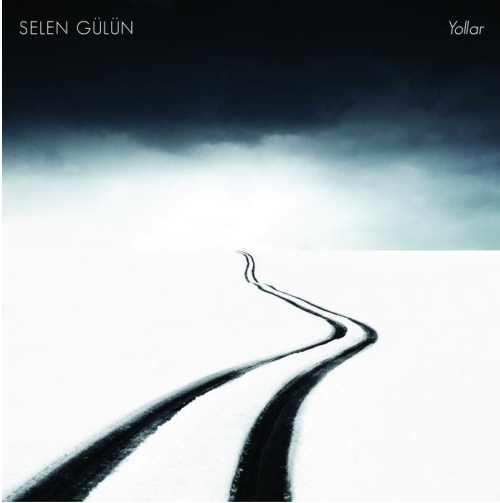
Japonya'da müzikal birlikteliklerine devam eden Selen Gülün 2019 yılında Japonya ve İtalya'da Hakuei Kim (piyano), Issei Igarashi (trompet), Keisuke Ohta (keman) ve Marcello Allulli (saksafon) ile canlı olarak kaydettiği albümü “Many Faces”i yayınlar. Albüm Selen Gülün'ün orijinal kompozisyonlarından dördü ve dört serbest doğaçlamadan oluşur. Albümdeki tek mısra-

ları olan parça sözleri Selen Gülün'e ait olan **"Many Faces"** dir.

"Many Faces /Selen Gülün"

In the middle of the stage / Covered with the dust (of) many faces / Waving to myself, (Which self?) / Looking at the mirror of many faces. / Crossing the bridge step by step / There's a butterfly flying through the silver sky / So much rain, so many colors / Fall has one. Yellow. Green. And maybe blue?

Many Faces / In the middle of the night / Lying in my bed with many memories / Boring myself (Which self?) / Thinking of my future in many phases. / Taking the stairs step by step / I see many stars and their fading lights / So much faith, so many lovers / All has gone. I feel fine. Maybe blue? / Many Faces.

Sanatçımız aynı yıl çelist Orie Hirayama ile **"Sea by Sea"** adını verdiği bir single yayınlar. 2020 Mart ayında yayınladığı mini albümün adıyla **"Yollar"**dır. Selen Gülün'ün **"Sürprizler"**den bu yana şarkı formundaki müzik çizgisini koruduğu ama söz yazarlığında ustalığını epeyce geliştirdiğini gösteren iki güzel şarkıdan oluşan bu albüm, sanatçını hayranları için içinde bulunduğumuz sıkıntılı günlerde

bir armağandır.

"Kapı / Selen Gülün"

Bulut ve gökyüzü hep aynı şey / Sözden kopup gelen bir parça / Bu yol bu göl sorarsa söyle / Aksın gitsin bu şarkılar.

Karanlık ve aydınlık hep aynı şey / Hatıralarımdan bir parça / Güneş ve ay bulsun seni / Anlatsın bütün hikayemi.

Sende olan biten / Büyülü sessiz kapı / İçine al, içinden / Geçmesem de bul, bul beni.

Anlatmadan anlamaz. / Anlatmaz, anlamaz.

"Öyle Değil / Selen Gülün"

Hep yanımdan geçtin / Başka yöne baktım / Seni görmedim, göremedim. / Aklım nerdeydi bilmem / Başımda değil / Uuu..

Zaman geçti senden / Mevsimler ardından / Düşünmedim, hissedemedim. / Yollar, kuşlar, yollar... / Renkler kaldı sabit / Bir de şimdi bak bana / Aklım karışık değil. / Uuu...

Kimler geldi kimler? / Anlar içinden / Resim gibi / Baktım da bilemedim. / Yüzler vardı gözler / Başkasına ait / Geçmişim yarım / Var mısın bilemedim?

Hep böyleydin inan / Senin yüzünden değil. Bir de şimdi bak bana / aklım karışık değil.

Yaşamını müziğin yönlendirdiği, son albümüne verdiği isim gibi hep yollarda olan Selen Gülün usta piyanist ve besteciliği yanında şarkı sözleriyle de yaşamı ve kendini devamlı sorgulamakta. Tıpkı çıktığımız her yolculuğun aslında kendi içimize olduğu gibi. Önemli olan yaşamımızda tek bir yol değil, tercih edeceğimiz farklı **"yollar"**ın olması... Umarız yollarımız Selen Gülün'le her zaman kesişir...

KEDİ DİLİ: Uşu ve Sisip'in Hulki'ye Ettikleridir

Şair, öykücü ve dilci Hulki Aktunç, aynı zamanda bir kedi dostudur. İyi ki öyledir de bize bu yolla güçlü imgeler bağışlamıştır. Onun *Yoldaşım 40 Yıl* adlı söyleşi kitabında kedilerin kişiliğine ve yaratısına katkısını görmemek olanaksız. 'Türk dilinin seramik ustası', yazılarına, dizelerine sinen ayrılık (fırak) izleğini, yatılı askeri okul dönemlerinin, yüreğinde bıraktığı duyguya bağlar. İçine çocukluk yıllarında yerleşen bu duygunun, en çok da kedisi Uşu'dan ayrılışlarında somutlaştığını belirtir.

Uşu, şairin ilk dostu, soğuk kış günlerinde ısıtan yoldaşı, evlerine sığınmış bir sokak kedisidir. Daha o zamanlarda keşfeder kedilerin adlarında 's' ve 'ş' harfleri olması gerektiğini. Hafta sonları evci gelen leyli (yatılı) Hulki, ne zaman ki geri dönüş için çantasını hazırlamaya girişsin Uşu'ya da hep bir hâller olmaya başlar. Yine bir pazar günü Selimiye Askeri Ortaokulu'na gitmek üzere hazırlanırken Uşu ortalıktan yok olur. Ancak iskelede indiğinde, çantasındaki kımıldan Uşu'nun gizlice içine saklandığını anlar. Kimilerince basit bir kedi oyunculuğu olarak görülebilecek bu olay, yazara göre oldukça derin anlamlar içermektedir. Bakın ne der bu konuda:

"Kediler çok iyi bilir; bir çanta, bir bavul, yolculuk hazırlığı ne demektir, onu çok iyi bilir kediler. Bunu birçok arkadaşımın duyduğum gibi kendim de tanık oldum.

Bavulu, çantayı doldurmanın ne olduğunu anlar, kızar. Bazen bavulun falan içine girer, protesto anlamında işedikleri de olmuştur. Tabii ben eve dönüp Uşu'yu bıraktım, ama daha bir kötü oldum. Kedinin davranışı inanılmaz derecede hüznün vermişti bana."

Çoğu kedi gibi Uşu'nun da talihsiz kazayla gelen beklenmedik ölümü, ama ölüme yatkarkenki soylu davranışı derinden etkiler şairi. Hulki'ye ve ötesinde varoluşa ağıt bir şiir kalır Uşu'dan geriye:

kedi kitabe

Uşu için

Pustu canımın kedisi
Pençesinde yarım yırtık
Bir akşamın ölüsüyle
Sustu canımın kedisi

İndi gömü yazısına
Kapkaranlık bir pencere
Kanatlandı canımın kedisi
Bindi mezar yazısına

Döndü Vanlı gövdesiyle
Tüyü toprak gözleri gök
Söndü canımın kedisi

Yalnızca açık bir ad ve minnet sunu değildir onda kedi. Açık ya da kapalı, yaşama ait hâlleri yansıtan bir iç ve dış aynasıdır. Ölümü ve dirimi, kaçış ve bekleyişi, şehvetin haz ve kederini ifşa eder. Kimi vakitler kedi sırtında kaçaktır. Kedi su içerken bile utanç bir yağmuru imler. Çünkü:

"Her Şey Kedidir

Odada her şeyi açıklayan kediymi.
Kedidir gece bile. Enine yürür.

Çünkü pencereler içeriye döndü
Bir ikinci vakti.

.../...

Pencereler içeriye döndüğünden
Bir ikinci vakti, yazgılı dünya
Bir kedinin adımlarıyla kilitlendi.”

İnsanın tüm halleri kedide mündemiçtir.
Örneğin, 'Gül Devşirirken' de :

“... / Onun gizli sesini tozda duyardım
Eve saklanarak gelmek gibi bir şey

Gibi bir şey oluyordu evlere dönmek. / ...”
dizelerinde gelen kedidir, kadındır, kepa-
ze bir adamdır. Tüm çoğulluklar tekil bir
suskuya dönüşür.

Kediler uykuda ya da uyanıkken, bir sa-
nat icrası titizliğiyle bizi izler, gözlem bi-
riktirirler. Örneğin, ölü bir çocuğun bah-
tına tavan arası düşmüşken, kedi de az
ötede merdivende uzanmıştır. Varoluş
sarkacında bir kedi ölüsüyle çocuk ölü-
sünün trajikliği arasında ayırım yapıla-
maz. 'Kedi ayacıklarıyla yürür hayat' ve
evlerde bir kedinin sezgisiyle 'Kedi Yal-
nızlığında' geçer zaman:

“... / Bir kedimiz doğurmadı seninle
Marttır diye damdır diye kaçmadı
Kedi evdir ev kedidir derler oysa
Gözlerinde kaygı yanar onların da
Bu yalnızlık azalmaz da artmaz da”

Ve sokakların tekinsizliğinde renkler, ses-
ler, gölgeler bilinmezliğin suretine dökül-
mektedir:

“... / Adlarıyla sokaklara karışan kediler-
dik

Ve bir daha dönmeyen hiç dönmeyip çöp-
te

Tekir dünyalar kuruverip güle şarkı dö-
kerdik

Şarkı dökerdik güle şarkı dökerdik./...”

Ya da 'O Sadece Bir Gölgeydi' şiirindeki :

“... / Eynesiz gölgeler

hayat göğsümün kıyısına
bir alkol buğusu
ve deli kan
kor gider o kedi hayat / ...” dizelerinde ol-
duğu gibi.

Kimileyin, renkleri, pozları, süzülüş ve sız-
lamasıyla, kedi metafor olarak erotik failin
somutudur. 'Katavasya' şiirinde:

“ Bir su sonsuz odaları karalar birden

Taşıklarda sofalarda gölgeler siner

Bir gölgekar inlemeye başlar şiirden

Dışarıda yağmur sesleri aniden diner. / ...”
dizeleri açığa vurur.

Kimileyin ürkek, kimileyin pervasız, gönül
çelen; ama hep doğal ve sahih. 'Martta tekir
makamı' olur:

“... / Bir kadın kaçır kapıdan

Sallanıp durur bakışları

Komşular yeni şarkıyı dinler

Redif isyan nakarat töre/...”

'Düş Sunakları'nda vuslata erer:

“... / Şaşkın uyku şaşkın düşünle çiftleşir
bir kedinin bir bahçeye inlediği bir anda
Bahçe ve kedi

Tırnakların sevdiğim tırnakların senin
dudakların tırnakların küçük bahçeler
tenimin erinci şaşır derin sularda
Erinç ve derin.”

Samed'de ise adsız kedi, mitolojik bir hay-
vandır. Cinlerin esrarengiz nakkaşı Meh-
med Siyahkalem'in divitinden damlamış gi-
bidir. Bir doğu kıssası biçeminde söylenen
sözde zalim/mazlum ikileminde, sahibiyle
birlikte hiçliğe karışmıştır. Sanki Kelile ve
Dimne'den Binbir Gece Masalları'na ak-
mış; oradan modern bir ahir zaman söy-
lencesine geçerek, baş köşeden mavi göz-
lerle bize bakmaktadır.

“... / Kedisi nerededir?

Kedisi cübbesinin altında dediler.

Kedisi ağzındadır diyenler de vardı

Kedisi karnında gerek diyenler de.
Kadın ve erkekle hiç yanaşamadı.
Okladığı kediyle birlikte öldü.
Yazdığım dan bir damlası şudur:
Kov bulutu çöz sarığı ey gökyüzü
Sor bakalım mavi sende mi gözde midir?
/..."

Aktunç'un Uşu'dan sonra da pek çok kedi dostu olmuştur. Bunlardan, pazarda bir patates tezgâhının altında bulunan Sosoke cinsi kedisinin yeri çok özeldir. Her çalışmasından sonra Aktunç'un daktilosunda yazarlığı özenen Sisip'in (Sisyphos) ile yazmak ne de eğlencelidir. Sisip'in bir yaz kaçamağından olan sarmalı çocuğu Yoda ile en büyük keyiflerinden biri ise baba kucağıdır.

Her bir kedinin onun belleğinde ve yazılarında bıraktığı izler ayrı. Kediler dizelelerinde ve öykülerinde bazen yumuşacık, bazen hırçın, çoğu kez okşanmak isterken, kimi zaman tırmıklayan kişilikler olarak gezinirler.

Yine bu konuya ilişkin, Haziran 2012'de, Varlık Dergisi'nde, yakın dostu İbrahim Yıldırım tarafından, 'Hulki Aktunç'un Öykülerinde Dolaşan Kediler' adlı bir inceleme yazısı yayımlanmıştı. Meraklısına ol-

dukça ilginç gelen bilgiler kadar, okuruna Hulki Aktunç yazınının zihinsel ipuçlarını veren bu çalışmada ayrıca adsız kedilere de değiniliyor:

"Notları, Güz Her Şeyi Bilir'de başka kediler olduğunu da söyleyerek bitirmek istiyorum. Bunlara en iyi örnek Hayalifener'de, hırsızlar tarafından suç aleti olarak kullanılan sokak kedilerdir ki şöyle anlatılıyor:

'Halı asılmış pencere balkon kolluyo bunlar, buluyorlar bir sokak kedisi, çok! Atıyorlar halıya, hop, düşüyo halı can havlinde kediyle biyolaşşaya, lap! Sen sağ ben selamet!'

"Kedi ölmesin!"

Ve 19 Kasım 2003'te Sisip ölür. "O gün, geçmişte kedilerin Hulki'si, şimdiyse Sisip'in bir Hulki'si olduğunu anladım. Gecikmiş bir bilgiydi bu. Yaşam ile ölüm konularında ne zaman gecikmedim ki?" diyen Hulki Aktunç da 2011'de bir Haziran günü Uşu'ya, Sisip'e ve ölüsünü göstermeyen binlerce kediye hasretle yetişir.

KAYNAKLAR:

AKTUNÇ, Hulki, 2000, *Firak (Toplu Şiirler)*, YKY

AKTUNÇ, Hulki, 2008, *Yoldaşım 40 Yıl, SaY*

Hulki Aktunç, Sisip ve Yoda ile

fransız edebiyatı kurtarma yazıları

mehmet mümtaz tuzcu

Baba: Taş Kalpli. Baba: Dilsiz.

Anne: Uçuk. Kızkardeş: Gamlı Baykuş

Gezmediği yer kalmadı. Buralara da geldi: “Toros' ları aştım, Filistin' e ulaştım.”

İncil' in şefkat yüklü sesini bir vakitler buralarda dolaştıran şehitlerin ayak izlerine basa basa yürümeye özen gösteriyordu.

Rousseau gibi ikide bir ağaç arkalarında ihtiyaç molası vermeden coşup gidiyordu ormanlarda.

İyi laflar etmişti bizler için.

TANIMIŞSINIZDIR. YAZIN HEMEN İSMİNİ !

İnsanları işletmeye, kandırmaya, küçük düşürmeye meraklıydı. “İğrenç bir kasıntı ! diyorlardı O' na. Duygusuzluğuyla , kendini beğenmişliğiyle ün yapmıştı.

Pek çok yazar gibi, ressamlığa hevesliydi başlarda. Avukat oldu. Anıtlar müfettişliği yaptı. Puşkin' le mektuplaştı. Rus Edebiyatı' yla yakın ilişki kuran Fransız yazarlarının ilkidir.

Bir sürü çeviri yaptı. İspanya' yla bozmuştu aklını.

TANIDIYSANIZ YAZIN HEMEN. NOTUNUZU YÜKSELTİN.

AÇIKLAMALAR SÜRECEK.

Soğukkanlılığı, zekayı, enerjiyi üstün tutardı. Yalnızca onlar değerlidir sanıyordu.

Keskin bir zekanın, mantığın, akıl yürütmenin yeterliliğine inanıyordu. Büyük yeteneği, sonsuz çalışma gücü zarar görmüştür bu ruhsuzluktan. Tıpkı İtalya hastası arkadaşı gibi.

(Montherlant' ın hazırlayıcısıdır, bana sorarsanız)

ARTIK TANIMIŞSINIZDIR. VERİN YANITINIZI, ALIN PUANLARINIZI.

İtalya' yla bozmuştu aklını. Bonaparte düşünce O da düştü koltuktan. Çatlak ikiliyle bile gezmişti oralarda. (George Sand - Alfred de Musset)

İnsan ikiyüzlüdür, içinden pazarlıklıdır; duygular kişiyi zayıf düşürür, kötülük güçlendirir “diye diye kalbindeki sıcaklığı yok etmişti sonunda. Karşılıksız aşklarıyla ünlüydü sağlığında.

Bu 3 yazarı prénom' larıyla birlikte yazın, geçin sınıfınızı.

Tatilde bol bol okuyun. Gelecek yıl sorular çok daha zor olacak.

Ben bilirim, diyenlere 7' inci sanattan da sorular hazırlayabilirim.

Telekler dik ve aktif !

Mürekkep deseniz, gece denizleri kadar.

Ayrıntılar

Edindiğim ilk şiir kitabı Kırmızı Karanfil / Gülten Akın / May Yayınları / 1971 / Günlerce yanımda çantamda taşımıştım.

Parasını veren hemen herkesin her kitabını basan yayınevlerinin “yayınevimiz düzeyli kitaplar yayımlar” gibilerinden slogan geliştirmeleri bana hep şu özlü sözün anımsatır: “Bal, bal demekle ağız tatlanmaz.” Tamam “kuzguna yavrusu güzel gözükür” anladık da yayınevi sahibi de pekâlâ bilir ki, yayımladığı kitaplar...

Kitabının arka kapağına, birçok ünlü şair-yazara kitabını öven notlar yazdırıp koymuştu, kitabı okumamak için bu bile yeterliydi...

70 Kuşağı üzerine yazmak- kitap çıkarmak bir yazarın kalemini erken köreltti. 1985 yılında, '70 Kuşağı Şiirimizi Tartışıyor' kitabını çıkaran 70 Kuşağı'nın genç eleştirmeni M. Yaşar Bilen kitap çıktıktan birkaç yıl sonra edebiyat dünyasından sessizce çekiliverdi. Oysa kitap yayımlandığı yıllarda çok ilgi görmüştü.

Ahmet Hamdi Tanpınar, yaşamı boyunca yazdığı altmış kadar şiirin otuz yedisiyle tek bir şiir kitabı çıkarırken, daha yolun yarısındaki genç şair, kitap sayısını yarım düzineye tamamlama çabasında, bir o kadar da dosya... Şairler keşke iki üç yılda bir değil de on beş yirmi yılda bir şiir kitabı çıkarsalar. Belki böylece özlenmiş, aranmış olurlar...

Özdemir Asaf'ın "Konular birikti kendiliğinden / Ben ne kadar biriktirmedimse" di-

zelerine nazire olarak: Kitaplığımda okunmayan kitaplar birikti kendiliğinden / Ben ne kadar biriktirmedimse” desem mi?

Kitap yazma rekoru dokuz yüzden fazla şiir, iki roman, birkaç tane de tiyatro oyunu ve deneme kitabıyla Amerikalı şair, yazar, ressam Edvard Estlin Cummings'de. Kitaplarının yanında birçok da tablosu bulunuyormuş. Bizde ise rekor şiir dalında, yüzün üzerinde şiir kitabı yayımlayan Dağlarca'da. Düzyazıda ise iki yüzün üzerinde kitap yayımlayan Ahmet Mithat Efendi'de.

Ne güzel kitap adları var! Acı Toplayan İpekli Çardakkuşu / Leylâ Şahin, Çalışılmış Yalnızlık / Erol Özyiğit, Bahisleri Yükseltmek / Orhan Koçak. Rüzgâr İstasyonu / Adnan Azar, Yalancı Tanıklar Kahvesi / Vedat Türkali, Hani En Sevdiğin Renkti Beyaz / Cavidan Tümerkan.

Norveç Kitap Kulüpleri, 54 ülkeden 100 yazarın oylarıyla, gelmiş geçmiş en iyi 100 kitabı belirlemiş. Birincilik dışında herhangi bir sıralamanın açıklanmadığı listede, tüm zamanların en iyi kitabı ise Cervantes'in Don Quijote seçilmiş. Goriot Baba- Balzac, Decameron- Boccaccio, Yabancı- Camus, İlahi Komedi- Dante, Suç ve Ceza- Dostoyevski, Yüzyıllık Yalnızlık- Marquez, Yaşlı Adam ve Deniz- Hemingway, İlyada- Homeros, Hamlet- Şekspir, Kral Oedipus- Sofokles gelmiş geçmiş en iyi 100 kitap arasında.

Necati Tosuner, Behçet Çelik'le tvdeki söyleşisinin bir yerinde şunları söylüyordu. "Sancı... Sancı... yayımlandığı yıl (70'li yıllar) ülke genelinde sadece 10 tane roman yayımlanmıştı. Şimdilerde ise yılda 3500 roman yayımlanıyor. Bu kadar romanı kim okur? Yayıncısı bile okumaz." Doğru söylüyor. O kadar romanı kim okur. Üstelik okuma oranı bu kadar düşmüşken...

Denemenin usta kalemi Salah Bırsel, ilk öyküsü 'Nezaketlenmiş'i 8 yaşında, ilk romanı

'Seher Yıldızı'nı 12 yaşında, 'Mahkûmun Piçi' ve 'Kızılık'un Esrarı' romanlarını da yine o yaşlarda yazmış.

Yeni çıkan çocuk kitaplarımı, bir yazar arkadaşşıma: "Yüreğinin bir yerleri hep çocuk kalsın diyerdir..." hitap yazısıyla imzalayıp göndermişim. Tez elden yanıt geldi: "Zaten benim yüreğimin neresi çocuklukta kurtuldu ki?"

Doru Kısarak, kendisine eziyet edip yıldıya bırakan Üssüğün oğlu İbraam'a bunun belini fena ödetiyor. Usta romancı Abbas Sayar'ın ne kadar yalın ve hoş bir roman dili var.

Şiirimin ilk yayımlandığı tarih 1976, aradan 44 yıl geçmiş; şiirden uzaklaştığım 20 yılı çıkartırsak geriye 24 yıl kalır. İncirin İkinci Tadı yayımlanan tek şiir kitabım. Bu arada, ikinci bir şiir kitabı çıkarıp çıkarmayacağımı soran bir arkadaşşıa dedim ki: "İncirin ikinci tadı'nı bile tam hissetmemişken, ne gerek var ikinci bir şiir kitabına, ne gerek var incirin üçüncü tadına. Hem Osman Serhat, Akatalpa'daki günlüğünde ne demiş: "Bir şairden bir kitap yeter. Okuru (şiiri) yormamak lazım."

Kırların Kraliçesi Kim? kitabımda, kırlarda bulunan diğer canlılar yapılan seçim sonunda güzelliğinden alımlılığında dolayı keleşbeği kraliçe seçmişlerdi. Kitabın yeni baskısını yapacak olan yayınevi keleşbeğın kraliçe seçilmesini onaylamadı. "Sadece bir gün ömrü olan keleşbeğın kraliçe seçilmesini onaylayamayız, zira ertesi gün yine seçim yapmak zorunda kalırlar, yazık değil mi bunca emeğe..." dedi. Haklıydı, işin bu yönünü hesaba katmamışım. Zira bugünlerde yine seçime gidecekler. Bakalım şans hangisine gülecek...

Gaziantep'te yaşayan yazar dostum Mehmet Kara'nın romanlarından birinin adı 'Tek Kişilik Meclis', güzel bir roman ismi. Zaten kendisi de Gaziantep'te 'tek kişilik

orkestra' gibi...

Öğretmen Rasim Kaygusuz'un 1968'de yazdığı, yıllar içinde kim bilir kaç kez, kaç milyon basılan 10 kitaplık efsane Cin Ali serisi 2005'e değin tam 37 yıl ilk okuma yazma öğretiminin bir parçası, vazgeçilmezi olmuştu. Çöp çocuk Cin Ali'yi biz çok sevmiştik. O çöp haline bakmaz; okulda, evde, bahçede, kırdı hiç yanımızdan ayrılmazdı. Cin Ali yeniden gündemde...

Behçet Necatigil'in, Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü'nü nasıl edinmişim, orasını anımsamıyorum. Ancak ben bu kitabı, bir kaynak kitap olarak değil de, tıpkı bir roman, bir öykü, bir deneme kitabı gibi okumuştım; okumaya ara verdiğim zaman kaldığım sayfaya ayrıç koyarak. Her şaire, yazara ayrılan bölümü okurken doğum yerine, doğum-ölüm tarihine, öğrenim durumuna, iş yaşamına, yayımlanan kitaplarına, şair ve öykücülerin şiirlerini- öykülerini yayımladığı dergi isimlerine özen göstererek; Varlık, Türk Dili, Yeditepe, Yeni Ufuklar... Bu adlar benim için Türkçenin en güzel adlarıydı.

Tanıdığı, tanımadığı şairlere şiir kitabı gönderenlerin daha sonraları, "şiirlerimi nasıl buldunuz?" diye sormaları kitap gönderilen şairi çoğu kez yalan söylemeye mecbur etmek değil de nedir?

Posta kutuma yeni bir şiir kitabı ulaştı. Alışageldiğimiz üzere önce şairin yaşamöyküsü bölümünü okudum. Şairin, birbirine benzeyen benzemeyen, hemen her görüşte kırkın üzerinde dergide şiiri yayımlanmış. Kitabın sayfalarını açmak bir türlü içimden gelmedi. Ve o an bir bilge kişinin şu sözünü anımsadım: "Her yerde olan, hiçbir yerde olamaz"

Henry Morgenthau III, 100 yaşında ilk şiir kitabını yayımlayarak edebiyat dünyasında ilgi odağı olmuş. Daha önce birçok belgesele ve bir anı kitabına da imza atan Morgenthau, bir asırlık yaşamını A Sunday in

Purgatory (Arafta Bir Pazar Günü) adlı şiir kitabıyla taçlandırmış. “Kendi kimliğimi bulmak için şiir yazdım” diyen Morgenthau, şiiri bazı unutulmaz olayları tarihe not düşmenin bir yolu olarak görüyormuş. Ben de ilk ve tek şiir kitabımı 56 yaşında çıkardım diye hayıflanıyordum.

Gaziantep'te bulunduğum yıllarda bir türlü ad bulamadığım şiir dosyama bir ara 'Suburcu' adı koymayı düşünmüştüm. Antep'te o adla anılan bir cadde vardı, belki oradan esinlenmiştim. Çocuk edebiyatı yazarı Fevzi Günenç, “bence öyle bir ad koymasın iyi olur, fâl kitabı sanabilirler, bir ara buna benzer bir olay benim başıma gelmişti” deyince vazgeçmiştim.

Öykü ve roman yazarlarıyla şairler, birbirlerinin alanlarına girerlerse pek de başarılı olmuyorlar çoğu kez. 1960 altmış ve daha eski doğumlu olanlar anımsarlar: Yetmişli yılların sonlarında Aziz Nesin Türk Dili Dergisi'nde şiirlerini yayımlamıştı. O şiirler, güçlü bir mizah ustasına birkaç beden küçük gelmişti, başarılı bulunmamıştı, keşke yayımlamasaydı denmişti... Şairi şiirleriyle, roman yazarlarını romanlarıyla, öykü yazarlarını öyküleriyle görmek isteriz çoğu kez.

Az şiir kitabı çıkarın şairler n' olur! Evdeki kitaplığı geçtik; valizler, çantalar, çekmeceler, dolaplar şiir kitaplarıyla doldu. Okunmayan, alınmayan, satılmayan, sorulmayan kitapların kime ne yararı var. Şiir adına bu iyilik de sizden olsun...

baykuş fırat werger

en gece nöbetine kalan yaşam
kırk bir adım sonunda
uyumuştur ağaçlar
kurduğumuz sudan hayaller, sardığımız esrar
açık yaradan sığındığımız anılar

geriye giden yol narlığında
esrik baykuşların tutunduğu dallar
başaşağı düşmüş gözlerin çizgilerinde
keskin kulakların kopardığı
av, tarih görülen
kanlı harita, içimin kardan erimiş
kemiklerinden sızan

sana doğru yürüdüğüm ateş
taşınan ev, geceye karışmış orman
alýç tanesidir hatırımda
sözler, saklanır duman
dağlar arasında, ve en çok su ölür
zaman salından kuyu
damına kadar

en sevdiğim baykuş olan yaşam
kırk bir adım sonunda
uyumuştur ağaçlar
kurduğumuz sudan hayaller, sardığımız esrar
açık yaradan sığındığımız anılar

Bastığın yerlere bastım
Ağladığım altın tastın
Kimseler inanmıyor ki
Seni bana sor dediler

Dar'a yeniden çekildim
Şaraptım ucuz, içildim
Köpek öldüren, dediler
Seni öldürür dediler

Bu gözler kuyuda gözler
Elemiyle seni özler
Yakan kavuran saçların
Acını örter dediler

Ölürüm bir gün bilinsin
Davul zurnayla gelinsin
Mezarıma tükürülsün
İçin acımaz dediler

Ben çaresiz bir varlığım
Varlık içinde darlığım
Annesiz darmadağınım
Yeni bir anne dediler

Hangi anne, kim var idi
Sen “yoğ iken” bu âlemde
Onu toprağa gömdüler
Beni toprağa gömdüler

Topla eşyalarını çocuk;
altını ıslattığın günler,
korkunun eteğinde emeklemelerin kalsın,
belleğinin ince deresini unutma,
onun yanına koy okul yolunu,
okuma yazmaya attığın ilk adımları,
onların yanına ders notlarını.

Topla eşyalarını çocuk, gidiyorsun.
Oyunları unutma;
seni korkulardan uzak tutarlardı.
Kitaplar kalsın,
sayfalarında çıktığın yolculukları koy valizine.
Bozkırının renklerinde kurduğun deniz düşlerini,
atlama ipi yaptığın gökkuşaklarını koy.
Ne bulursan izi derin ve uçarı, doldur valizine;
yaşamaya gidiyorsun
gergin tetik bir gençlikte.
Heykelini dikmiş seni bekliyor
gelecek denen sarp dağın önünde.

Tanık edecek seni aynanın sırtı olmaya
taşların dilini öğrenmenin serüveninde;
o sır yapıştığı cama saydamlığı veren
kum tanelerindeki kırılma kaygısını bilmez.
Tanık edecek seni,
havası boşalmış tekerlek yapılmasına,
tanık edecek kafasındaki yengecin kısılcasına,
geçmiş zaman durağında silinmiş bütün bekleyişlere.

İşin çok, işin ağır, çocuk, çıraklığın sarp.

Topla eşyalarını, yaşamaya gidiyorsun
evinde gibi davrandığı tek yer kuşku olan bir gençlikte,
arasıra sana sarılacak bir karadelikte.

caz günlükleri

Hem insan bir kere ölüyor...

11 Mart 2006, Cumartesi, Ankara

"Açıklamak istiyorum ki, uygulamaya mecbur kalsınlar! Hem insan bir kere ölüyor: Girit Adası'na götürüleceğim. Orada bir sal hazırlanacak. Salın üzerine yatırılacağım. Üzerimde beyaz bir elbise olacak. Yüzüm açık kalacak. Her tarafımda çiçekler. Üzerime içkiler dökülecek. Ve sal denize itilecek. Derken herkes elindeki ateşli okları fırlatacak. Ve ben denizin ortasında yanmaya başlayacağım... Bu bir film sahnesi aslında. Ama benim vasiyetim olmasında da bir sakınca yok!"

Bu sözler, "Deniz'in Vasiyetidir" başlığıyla, Hürriyet Gazetesi Pazar Eki'nde (27 Ocak 2002) yayımlanmış. **Ayşe Arman**'ın **Deniz Türkali** ile yaptığı tam sayfalık söyleşide... Söyleşi, "Yılmaz'ın beni sevdiğini gazeteden mi okumam icap ediyordu?" başlığını taşıyor. Tam sayfalık söyleşi dedim de, yaklaşık yarısını Türkali'nin elinde kadehle gülümsediği fotoğraf süslüyor...

Deniz Türkali o söyleşisinin bir yerinde, "Ben sadece erkeklerle değil, hayatla flört ediyorum." diyor. Sevdim bu sözü. Hemen arkasından gelen "O nasıl oluyor?" sorusunun yanıtında ise, kedilerine aşkından söz ederken söylediklerine bakar mısınız?

"Hayata karşı kıskırtıcı olmak, hayatın seni kıskırtmasına izin vermek, açık olmak,

meraklı olmak, düş kurmak, düşlerini aramak... Hayatımın en büyük aşklarından birini, itiraf ediyorum ki, kedilerimle yaşıyorum. Biliyorum, bu kedi muhabbeti iyice baydı artık, her konuşan kedisine, köpeğine aşık, ama n'apım öyle, on yıldır Fıstık adlı bir kedim var, ölüyoruz birbirimize. Onunla yaşadığım dargınlıkları, küskünlükleri, barışmaları, bir anlatsam... Hakikaten aşk! Ondan söz ederek ağzımın suyu akıyor, dişlerim kamaşıyor. Bu da hayatla flörtün bir parçası işte. İnsan merkezli dünya beni delirtiyor. Bütün kış düşünü kurduğum Bozcaada'ya gidiyorum yazın. Işıkların olmadığı bir yerde yemek yiyoruz. Sonra denize giriyoruz. O yakamozlar... O yakamozlar mı yıldız, sen mi yıldızların içinde yüzüyorsun? O zaman 'Bu nasıl büyük bir şans' diyorum kendi kendime 'Burada olmak, yaşamak, hayatla flört etmek...'"

İnsan merkezli dünyadan kaçış... Bende de olan bir duygu bu! Hayvanlar ve doğa değil mi, her yıkılışında (Ki, yıkılış nedenim insanlar...) onarılmak için sarıldığım...

*"Eymüstantik müstantik
Tabancamı ver bana
Bir hayırsız yar için
İdam verdiler bana."*

Rahmi Saltuk'tan dinlediğim bir türkü bu... Sanıyorum anonim. Yıllardır dinlerim de, "müstantik" ne demek bilmem... Meğer, "savcı" demekmiş...

TRT Televizyonu ikinci kanalda bir program:

"Azpolitik".

M. Atilla Maraş konuktu. Adalet ve Kalkınma Partisi'nden (AKP) Şanlıurfa Milletvekili. Bir dönem Türkiye Yazarlar Birliği (TYB) başkanlığı da yapmıştı. Geçenlerde kitabını okumuştum. Dinledim. Kendi deyimiyle, anneyi merkez alan bir şiirinden söz edildi özellikle. Adı da, "Aney". Dahası, bir ki-

tabının adıymış bu aynı zamanda. Uzun bir şiirmiştir ve yalnız ilk bölümünü okudu. Doğrusu, okuduğum kitabındaki şiirler daha iyi bir izlenim bırakmıştı bende... Bu çok “sıradan” geldi...

(21.05)

17 Aralık 2015, Perşembe, Ankara

Sur, Cizre ve Silopi'ye 10 bin asker gönderilmiş. Yetmemiş. Şimdi beş bin asker daha gönderilmiş.

Nusaybin'de çatışmalar varmış.

Dün gecedan beri elektrikler kesikmiş Cizre'de, telefonlar çalışmıyormuş...

Ayvalık'ta (Balıkesir) oturan 77 yaşındaki bir vatandaş, **Mesut Yasa**, vasiyeti üzerine cep telefonu ile gömülmüş toprağa.

Morgdan almışlar, olduğu gibi elbiseleleyle gömmüşler. Cep telefonu da avucunun içindeymiş (*).

Doğrusu şaşırdım buna!

“Cep telefonu bağımlılığı bu kadar mı olur?”

Diye düşündüm. Arayanlara yanıt mı verecek “öbür dünya”dan? Hem şarjı bitmeyecek mi? Toprakta kendince bir şarj etme yöntemi de mi bulmuştu acaba?

Haberin devamı şaşkınlığımı iyice artırdı.

Mesut Yasa, Almanya'da çalışıyormuş. 1990 yılında emekli olmuş. Altınova İskele Çamlık Sitesi'ne yerleşmiş. Yalnız yaşıyormuş. Komşuları evinde ölü bulmuşlar. Ayvalık Devlet Hastanesi Morguna kaldırılmış. Ölüm nedeni kalp krizi.

Almanya'daki iki kızına haber verilmiş. Kızları gelmiş. Babanın vasiyeti üzerine dinsel tören yapılmamış. Cenaze namazı kılınmamış. Eşofmanı ve kazağıyla, avucunda cep telefonu ile gömülmüş.

Ateist olduğu için dinsel tören istemediği sanılıyor.

Yakınları ona “*Stalin Mesut*” diyor.

Ankara'da suya yüzde 10.11 zam gelmiş. Türkiye'nin en pahalı suyunu kullanacaktı.

(*) 10 Aralık 2015'te yayımlanmış haber, *ensonhaber.com*'da.

(23.50)

24 Mart 2016, Perşembe, Ankara

Evdeydim. Akşam çıktım dışarı. Bankadan hesabıma bakıp, para çekip ev kirasını ödemeye gideyim demiştim ama... Öyle bir zamanda çıkmışım ki, yağmur bastırılacak gibiydi... Dahası, deli bir rüzgâr... Ekmek ve sigara alıp döndüm eve...

Akşam haberlerini Fox'ta izledim:

Mardin ve Şırnak'ta beş şehit varmış...

Ve “Kişisel verilerin yabancı ülkelere verilmesinin önlenmesi...” için gece TBMM'de madde eklenmiş yasa tasarısına...

Eee, **Zerrab** Amerika'da tutuklandı ya...

Adalet Bakanlığı açıklama yapmış. Yurtdışındaki gurbetçilerin talebiymiş yasa önerisi... Zerrab'la ilgili değilmiş!

Hahahahaha!

Meclis'te Çocuk İstismarlarını Araştırma Komisyonu kurulması önerisi AKP'lilerin karşı oylarıyla reddedilmişti. Dün gece kabul edilmiş.

Ve Yayınei, **Kaan İnce**'nin tüm şiirlerini yayımlamış. Kitap “*Gizdüşüm*” adını taşıyor ama üst başlığında şöyle yazıyor:

“*Gizdüşüm / ka n / Birinci defter*”.

“*Gizdüşüm*” ve “*Ka n*”ı önceden biliyorduk zaten. “*Birinci Defter*” bölümünde, ilk kez gün ışığına çıkan şiirleri varmış. El yazılarıyla hem de...

Nizamettin Uğur önsöz yazmış. Şiirlerin

kaynakçası ile “Kaan ince albümü” varmış.

Yayına Hazırlayanlar: Nizamettin Uğur ile **Kenan Yücel**.

Sözcü Gazetesi'nin internet sitesinde “*Cep telefonuyla gömülmesi vasiyeti değil kızının isteğiymiş*” başlıklı bir habere rastladım... 17 Mart 2016'da yayınlanmış...

Mesut Yasa, 7 Aralık 2015'te ölmüş. Almanya'da yaşayan kızı Gülçin Yasa, “*Babam ateist biriydi. Olduğu gibi gömülme-yi vasiyet etti. Ancak defnedilirken son anda avucuna cep telefonunun sıkıştırılması benim isteğimdi*” demiş.

Haberin ilgimi çekmesi, cep telefonu ile gömüldüğüne dair haberin belleğimde iz bırakmasından... O nedenle okudum...

Habere göre, Gülçin Yasa yapılan haberlerden rahatsız olduklarını söylemiş. Babası Eskişehir'deki halasına, son ziyaretinde bozuk olan cep telefonunu vermiş. “*Eskişehir'de buna benzer telefon bulursan al veya tamiri mümkünse bunu benim için sana zahmet olacak ama hallettir. Ama ne olursa olsun bozuk olan bu telefonu bana geri getir, çünkü Gülçin'imın hatırası*” demiş.

Gülçin, halasından bunu duyunca içi parçalanmış, gözleri dolmuş. Anlık, duygusal bir kararla telefonun babasının avucuna sıkıştırılmasını istemiş.

(22.15)

(...)

Külüstür Turgut ölmüş. Neden haberim olmadı? Sonsuzluğa uğurlayanlar arasında olmak isterdim...

Ah, Külüstür Turgut! Ne zaman usuma gelse o sözü anımsardım:

“Ortadoğu'nun ve Balkanlar'ın en büyük şairi!”

Böyle takılırdı bana...

Sahaf arkadaşım Ahmet Yüksel'i aradım. Külüstür Turgut'u sordum...

“Cumartesi günü acile kaldırmışlar” dedi, “Pazar günü de öldü. Pazartesi defnettik...”

Kalp yetmezliğiymiş ölüm nedeni.

Ahmet Yüksel'in telefonda anlattıkları özetle şunlardı:

“Birkaç basit ameliyat olmuştu. Bir şeyi yoktu. Bir Huzur evi bakıyorduk kalması için...

Cenazesi çok katılımlıydı. Olgunlar'da da (Sahafların olduğu yer) tören yapıldı.

Cebeci'ye gömülmek istiyordu. Vasiyeti vardı. Ama küçükken evlatlık edinilmiş. Uzak bir akrabaya evlatlık vermişler. Soyadı farklı.

Hem de anne ve babasının mezarına bir yıl önce, abisi gömülmüş...

Baba oğul gibiydik. Benim çırağın deposunda yatıp kalkıyordu.

Doğma büyüme Cebecilidir.

Sürünmedi.”

(22.30)

çizim: merve akgedik

boşluk kafesi hilmi haşal

Korona günlerini saydık; kordan kızıl tacını
ağılı karantina alacası, boşluğun ıssızlığında
önü zifir zaman, safir yarın bulmaz sonunda
saltanat gafletine kapılmış zorba maskeli 'taç'
tapar, doyumsuz derin kasalı mafya şifresine
korona, kötülere bağışım yok diyor salgında
duysunlar covid'i iliklerine dek; o acı gidişi
en acı gidişi aymazlığın...

öğrendik vahşi saldırısını insansız caddelerin
katlettiği ilkyazı binalara defnetti kin-korona
covid-19 sinmiş 'iç'ine, sıkmakta akciğerini
günlük kaç tabut, sıradan haber; kentlere linç
umut bahçelerinin yıldızçiçekleri t/uzaklarda
en acı gidişi rezilliğin...

savdık, yalnızlığa yenilmişliği ağaçlardaki
kâbusunu gördük, göğe bağlanmış karacayı
sarp kayalık üstünde, düştü düşecek gölgesi
hırsının gafletine tutsak zirvedeki tiran avcı
korku ile, yakıp yıkıyor biteviye ilk gerçeği
geyiğin suçu yok yerküre üstünde, geçerken
yok oluşu bilmez o, bezirgânı, virüsü bir de
maske, şifa, ürperti kor-kızıl taç, diken i içte
ölüm bir nefeslik yerdeymiş, anladı herkes
yoğun koğuşlara inat, ışığına yolcu insanlık
en acı gidişi umarsızlığın...

Mudanya, Mart 2020

ayşe özgür aydoğan

özgür sinema 19

La Trinchera Infinita / Sonsuz Siper

Filmin yönetmenliğini Jon Garaño, José María Goenaga ve Aitor Arregi üstlenmiş. İlk kez 2019 San Sebastián Uluslararası Film Festivali'nde En İyi Yönetmen için Gümüş Kabuk ve En İyi Senaryo Jürisi ödülünü almış muhteşem bir yapım.

İspanyol yapımı tarihi film konusunu gerçek bir yaşam öyküsünden almış. 1936 Yılında İspanya iç savaşı döneminde geçen filmde cumhuriyetçi Higinio (Antonio de la Torre) milliyetçi kanadın askerlerinden kaçmak için eşi Rosa (Belen Cuesta) ile beraber yaşadığı evin gizli bir bölmesine saklanır. Higinio, hiç güneş göremeden yaşamak zorunda kaldığı bu daracık alanda hem yemeğini yiyecek hem tuvaletini yaparak çok zor koşullarda uzun yıllar saklanır. Bu yeni yaşam koşulları karısı Rosa için de çok zordur. Kocasına deli gibi aşık olan Rosa, Higinio'yu her şartta ve koşulda desteklemektedir. Komşuları tarafından sürekli gözlenen Rosa'nın evin kapısını kapatması bile yasaktır. Başına ödül konmuş olan kocasını saklamak hiç de kolay değildir. Bütün bunlara rağmen birbirlerine âşık olan karı kocanın cinsel hayatları kesintisiz sürmektedir. Filmde bol bol +18 sahne de var.

Bu daracık alanda yaşamları artık çok

zor hale gelen çiftin imdadına Higinio'nun babası yetişir ve karı koca babalarının evine taşınırlar. Ev nispeten daha geniş ve yaşanır bir yerdir, artık evin kapısını da kapatmak zorunda değildirler. Bu yeni evde Higinio daha geniş gizli bir bölmede yaşamaktadır ve etrafta kimse olmadığından evin içinde dolaşabilmektedir. Rosa ise geçimlerini sağlayabilmek için terziilik yapmaktadır.

Rosa'nın genç ve güzel bir dul olduğunu düşünen bir müşterisi Rosa'ya tecavüz eder. Akabinde hamile kalan Rosa ve Higinio arasında gerilimli bir dönem başlar. Higinio, çocuğun kendisinden olmadığı yönündeki şüpheleriyle baş etmek zorunda kalır; çünkü Rosa çocuğu doğurmakta kararlıdır, doğurur. Higinio ve Rosa bu şekilde tam 30 yıl yaşarlar, ta ki bir gün savaş bitene dek.

Antonio de la Torre, filmdeki performansı ile Goya en iyi erkek oyuncu ödülünü almıştır. Belen Cuesta ise Goya en iyi kadın oyuncu ödülünü aldı. Bana göre de oyunculukları oldukça başarılı özellikle Higinio rolünde izlediğimiz Antonio de la Torre sahici bir performans sergiliyor. Konu bakımından çok başarılı bulduğum filmde bana mantıksız gelen tek bölüm Rosa'nın hamile kalıp çocuk doğurduğu zaman dilimiydi. (her ne kadar hamileliğini çevreye açıklayamayacağı için gitmiş olsa da) Uzun zaman Higinio'yu yalnız bırakabildi ve kucağında (kardeşinin olduğunu söylediği) bir çocukla geri geldi. Filmin bu

bölümü de gerçek mi kurgu mu bilmiyorum.

Franco döneminde İspanya'da, Higinio gibi yaşayan ve “Köstebek” diye adlandırılan pek çok insan vardı. Pek çok solcu Franco tarafından sürgün edildi ya da uygunsuz biçimde öldürüldü.

Aynı dönemde İspanyol sineması da sürekli sansüre uğruyordu. Franco'nun ölümünden sonra, Sürrealist dahi Luis Buñuel'in başarıları ile başlayıp Pedro Almodóvar'ın ödüllü melodramlarına kadar devam eden İspanyol Sineması, faşist Franco rejiminin yıllarca baskısı ve sinemaya karşı kayıtsızlığına direndi. Franco'nun ölümünden sonra ise, uluslararası alanda başarılı, kendi ülke siyaseti ve sosyal ideolojiler ile iç içe geçen filmleri bünyesinde barındıran benzer-

siz bir İspanyol sineması doğdu.

“La Trinchera Infinita” filminin müzikleri sanatçı Pascal Gaigne'ye ait ve gerçekten çok güzeller. Müziğiyle, kurgusuyla ve oyunculuklarıyla başarılı bu filmin özellikle dönem filmi sevenler tarafından beğenileceğini düşünüyorum.

Vizyon tarihi: 6 Mayıs 2020 (Fransa)

Yönetmenler: Jon Garaño, José María Gonenaga, Aitor Arregi

Ödüller: Goya En İyi Kadın Oyuncu Ödülü, Goya En İyi Ses Ödülü

Yapımcılar: Olmo Figueredo González-Quevedo, Miguel Menéndez de Zubillaga, Iñigo Obeso, Iñaki Gómez, Birgit Kemner

Oyuncular: Antonio de la Torre, Belen Cuesta

saçların

a. samet demirkaya

Biliyorum biz kırkımızdayız
Titreyen mum ışığı
Cılız dünyamın
Varı yoğu
Kuzeyinden batısına savrulan saçların

Boynun yüreğimin orta yeri
Günahkar bana bakışların
Bir ıstırap bir vuslat
Sahralanmış dudaklarımın
Doğusundan güneyine savrulan saçların

Düşlerin, gülüşlerin, gözlerin kadar ölümlü
Dört yanımı çevreleyen saçların

Roland Barthes'ın Dostluğu, Hepimizin Dostluğu

Yeryüzüne iki kök olarak düşmüş bu iki ismin (Barthes ve Sollers'in) etrafında bazı konuları konuşmak aydınlatıcı olacaktır. Mektup ve iki 'dostluk anlatısı'. Sollers'in Barthes hakkında yazdığı iki kapsamlı yazıyı tam da kitabın adıyla birleştiriyorum. Roland Barthes'ın dostluğu, hepimizin dostluğu. Entelektüel paylaşımın, kafa denkliliğinin (Kristeva'yla uyum) oluşturduğu dil, kaygısız dostluğun dilidir. Sollers'in çok önceden payını aldığı övgüye bir karşılık belki de bu anlatılar dizisi. Barthes'ın koruyuculuğu altında geçen şen günler. Fransız entelektüel tüfeklerinin Sollers ve Kristeva'ya patladığı anlarda bir aşık gibi Barthes nöbette bekliyor. "Birinin beklemesi gerek" Mektubun türleri arasında o sıcak duyumsaması yazının gerçekliğini, harflerin etkileşimini diğer yazı alanlarına göre daha fazla yamsalsal kılıyor. Barthes'ın aceleci bir tavırla çok değer verdiği dostuna yazdığı mektuplar bir zaman kaybının da işareti. Gezinti halinde kayıp dilin kendisini huzurlu hissedeceği yere ait olma telaşı. Barthes için bu aitlik durumu, yeri, sığınağı Sollers'ti. Yazıya ve dile aşık bir adamın durmadan kurcaladığı mekân onda ayrıca bir sınırlılık durumunu da yaratıyor. Kuşkusuz Barthes bundan şikayetçi değil. Olsa olsa yorgun. Annesinin ölümsüz imgesi, yalnızlığının rüyasıyla eşdeğer. Barthes, Sollers'i tanımlarken, onu

bir yazar olarak ele alırken (Yazar Sollers) kendi kafasında Sollers'e dair adlandırmalarını nasıl şekillendiriyordu acaba? Sollers'e kulak vermemiz yeterlidir:

"Aşka benzer, çok şaşırtıcı bir ahbablık içinde biz nasıl dost olduk? Ender görülür bir durum bu. Ben kolay kolay hayran olan biri değilimdir, ama Barthes'a hayrandım. O da bana hayrandı. Peki ne oluyor? Durumu kabul ediyorsunuz ve ötekinde, boyunca ilerleyebileceğiniz, kimi kez etkileyebileceğiniz, olsa olsa saptıracağınız son derece belirli bir iç gelişme hissediyorsunuz. Bu bir benzersizlik ile bir başka benzersizlik arasında hemen yapılan -ya da hemen yapılmayan!- sözleşmedir. Nesnel nedenler konusunda bir kez daha küsüşebildik. Sözgelimi Çin konusunda, ya da ben cambazlıklar yaptığım da. Aslında kendisi yaptığım her şeyi bağışlardı: Dostluk da budur işte."

Birbirini iyi tanıyan iki dostun, (bence iyi tanımak da yetersizdir.) tutkulu, iteleyici, gelişim gösteren kaynaşması etkileşimi odak noktası yapıyor. Öznenin kendisini yitirmek pahasına bağlılığını vurguladığı her bir an iktidarların yıkıldığı, verimin döndüğü, yaratımın güçlendiği sağlam bir trapezdir. Ötekini rahat bırakmayan bu diyalog histerik tepkilerle amansız bir savaşa kapılarını açtı: Sollers ve Barthes o kapının iki ucunu ölümlerle konuşarak tamamladılar.

İkilinin entelektüel sohbetlerinin çerçevesi de çıkıyor ortaya böylece. Sollers'in yazılarını okurken zamanın kullanımını düşündüm. Azalmaya gitmek, boşluk, Barthes'in ciddiyeti. En önemlisi yoğunlaşma. Barthes zamanı ikiye ayırır:

"Yazıda esasen iki zaman vardır: Birinci zaman, gezintinin zamanıdır, neredeyse dolaşının zamanıdır; bu dönemde hatıralar, duyumlar, hadiseler, arasında dolaşılır, bunlar serpilip gelişmeye bırakılır. Sonra ikinci bir zaman gelir, üzerinde yazdığımız masanın zamanı..."

'Masanın zamanı', toplanmanın da zama-

nıdır, toparlanmanın, Sollers ve Barthes bu toparlanma işlemini ortak gerçekleştireyorlardı, soru sormanın ve ötekini hatırlamanın, uyandırmanın diyalektiği vardı onlarda. Masa ikiye ayrılıyordu ama her biri ötekinin masasına dokümanlar yerleştiriyordu. Mektuplar, Sollers'in yazıları, Barthes'ın Sollers hakkında yaptığı çalışmalar bunun kanıtıdır.

Sollers, Barthes'ı anlatırken aslında çağdaşlarından nasıl ayrıldığını da anlatıyordu. Bilgiçlik taslayan entelektüelin karşı-

sına bilgisiyle dikilen Barthes. Yetinmeyen, devamlı sınırlarını aşan, dikkatli, ekonomik, (Barthes'ın en sevdiğim özelliği) karşı-öznenin saptırıcılığıyla meşgul, yaşadığı evin sorgusunu bütün kısıtlamalara rağmen sürdüren bir süreklilik. İmgenin, mitin, yapının tezgâhta arşınlanan yolculuğu. Kavganın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Barthes bu konuda iyi bir kılavuz. Sah-te düşmana karşı gerçek savun-u. Barthes'ın olduğu kadar Sollers'in de payı var bu büyümede. Gerçek dostluğun gerçek şarkısı. Tınılar mitlerden önce birleşir.

kal nurgül özlü

suyu yıkayabilirim yüzümle
güneşin peşinde
gece olsun yakalım ateşi
göğsümden al sürüngenini
kayıt düşülsün
sırlarımı döküyor her ödün
gözümde kal

dağın avucuna sığar kalbim
evlere sığmaz içim fırtına
yık dediğin geliyor aklıma
ben musa değilim
bun denizinde yarıldım
içimde kal

hayallerimi duyarsa çalkalanır göl
bazı halkalar yalancı derse inanırım
harflerden yarattım yıkılan kendimde
bir ben varım gelirsene içeri
dünyanın hatası insan
anamlı kal

saksıda çiçeği kurumuş
sular durgun odalarda
sessizlik gerek ve yeter koşulsun
öğüt verirken gölgesiyle akasya
bilmedi gülün değerini
diken kaldı geriye
kral çıplaktı üstelik kadın
hep böyle kal

seçinci gelin neslihan yalman

[Bu şiir birtakım bilim insanlarıyla ortak kurgulanmak istenilse de; yazık ki, kimseyle uğraşmaya haceti kalmamış bir şairin minicik bir virüse umutsuz aşkını dile getirmektedir. Bilimsel ifadeler şiir diline çarpıtılmış; bıkkınlık yaratan iletişimsizlik ağının debdebesinde, illetli tanrısallığın cinsiyetine dair ön distopyalar kımıldandırılmaya çalışılmıştır. Salacamın arkasından konuşulacakların hepsi, gerçeklik denli, haz dolu gevezelikler ihtiva etmektedir.]

kurtuluş müjdesisin sen
vücudumdaki kirli varlığın
saat başı sahte kontrata imza atıyor

ya aşka inanılacaktır ya ölüme
üçüncü seçenek kalmamıştır

6 Nisan 2020 ---

telefonu yüzüne kapattım
beden "hacker"ları derimin altına
mıhlanmış mikroçip yerleştirdiler

evde kızgınlığımı ağlamak istiyorum

belli ki, hepimiz başkasına ırkçıyız
kendimize kıç
dönüp bakıldığında
güvercinler nefret suçu taşımazlar mı?

soylu alışkanlık –sınır yası kutsal
40 iş günü

gönlümün fırtınasından kumlar çekildi

camdan aşağı yaşlı iskelet

korona ve şeriat, çift etkili matkap

arttırılmış uyum cihazları arıza veriyor
yüzüm ekranın gövdesiyle yapışık
balkondan nehre sektirdiğim taşın fotoğrafı
internet sükûnetiyle ekranı çatlatıyor

ormanı telefonsuz gezmek
uğraşma imkânsız artık

güne bir umutla

mıymıymıy

onu mesaj kutusunun kodesine yolladım
çok sinirlendirirse ipini de kesiyorum

gökkuşağının entarisinden
sekiz renk tıraşlayarak
berberler etek altı
doktorlar yer astronotları
elmasına benziyorlar cücesinin

dibine kadar soktum

maskesiyle atılan tuzlanmış gülleyi
suratına sırıla

yaklaşan ramazandaysa fırında güllaç yedi
imamın omuz hizasında sarı fıstık sesleri

bazen, Neslihan'ı da engellemek arzusu
onlardan ayırmak –tüm onları

bazen, boşluğu boşluğa emanet

nötrinoların dizilim sürtüşmesi

bazen, bezenin lın (yazısı)

çapaçut çata pat

-selam, nasılsın?

sana ne olsun virüslü köşk işte canım

biz ki, kuşku kanat çırpın diye yazarız
yaşamın kökünü döndürmekle havada

kitçin versus''shut the fuck a faka''

üzgünüm tatlım
neoliberal bir vahşiyim ben!

I

- uzaklara bakabilmek kadar derin
güzelliğine içtim üç kez bana kadeh getirenin -

yağmurun kendi şarkısı vardır
yaprakların kendi şarkısı
her dokunuşun kendi şarkısı vardır

odalara dolan güneşle birlikte
bebeklerin uyanışının bir şarkısı

annelerin babaların kilitte
dönen anahtarların bir şarkısı vardır

ıssızlığa çekilmiş korkunun
içeriye eriyen acının
uzun uzun düşünülmüş çarenin
bir şarkısı vardır

kavak yelinin, üç günlüklerin
henüz başlayan aşkın bir şarkısı

kürelerin mezarları dolduruşunun
metamorfik gidenin sonsuz gidenin
bir şarkısı vardır

uyuyanı sevmenin, irkilip uyanmanın
renkleri birbirine karıştıran hakikatin
tarlaların fabrikaların sokakların
ahımızdan süzülüp zamanın tasına dökülen
gözyaşlarının bir şarkısı vardır

II

- karanlığa düşeriz korkumuz yükselirken
acının tadı meşgul eder aklımızı -

içli şarkılar
acıyı önce yavaş
yavaş derine doğru çakar
hafızanın buğusu demler acıyı
orda şarkıcının ahları terler içimizin duvarlarında
acı saklanmayı sever gürültüye ve kahkahaya
sonra bir ay vakti yarısı karanlık bir ay vakti
gelir kalbimizin kapısını çalar ahlara en güzeli
içli şarkılardır çaktığı gibi ağır ağır çeker acımızı
bir insan belirir tıpatıp aynımız aynada bir insan
keder içinde buğusu sönmüş serin damlalar halinde
terleyen bardağından yudumlarken rakısını
bir insan yüzü erkek sırtı kadın vecd içinde döner
kelebekler sanırsın çocuklar uçuşur başında

insana benzeyen her şeydir acı

bir ılık göğüs bir narin boyun
zehrini içecek bir çift dudak arar kendine
ama acı sendendir sana kendi başını okşatır
ısıtırsın kalbini kendi avucunla
acı karanlığa salmaktır kendini
türlü türlü fenalıkların çukurunda
etinden bir diş almaktır acı
terbiye ve lezzet bir mum ışığı arar
varabilmek için hayatın sofrasına
işte orada görürsün senden daha karanlık bir sen
aranızda iyi duygular tuz ekmek ve şarap

buyurun temizlenin
mülkün eziyetini sıyrın etinizden
kanın buğusu daha da delirtsin sizi
cesur ve bilge bir savaşçıdır acı çünkü
bunca barbarlık ve karanlık bunca
hep acının zaferlerindendir
acının artığı yenilenlerin çöplüğüdür dünya

buyurun temizlenin
mülkün eziyetini sıyrın etinizden

gamzesizlik yener etin

Ne olabilirsin acaba? Güzelsin. Gülüşün incelik tanrısı.
Işıklar içinde her tarafın taze yosun kokusu
Daha başka! Güvertelerde martı olabilirsin,
Martılara ekmek atan el de olabilirsin.
Belki de bahar başlangıcı, güz ölüleri
Sisleri ağırlayan nilüfer, bir tiyatronun önsözü,
Bir aklın çocuk yanı da olabilirsin!

Başka ne olabilirsin acaba? Gök gürültüsü,
Sıradan bir göz bekçisi yukarda,
Avucundan su içen dudak, evlerin kırmızı bucağı,
Günlerin en başı da olabilirsin,
Belki de bir kalbin kurumayan nehirleri...

Daha başka ne olabilirsin? Güllerin olgunluk kokusu,
Günün açılan kapanan kapağı,
Gecenin sarı yerinden kaymak aşığı,
Gizin patlamış hali de olabilirsin,
Bir anıt halinde çekilmek sonsuzluğu,
Bir yağmur dolusu ıslanmak korkusu,
Sen acının işaret parmağındaki mutluluk
Heyecan yüklü kalabalıkta durabilirsin!

Daha başka ne olabilirsin ki?
Belki de bir göğsün ruh ikizi,
Çitlembik ağacının pembesi,
Bir gölün emildiğı derinlerce, bir ömrün saçağı,
Bir ismin son harfi, ilk harfi de olabilirsin,
Sen aydınlık, sen karanlık, sen eskimezlik
Çağısın, belki de kuyu diplerinde aydınlık!..

Daha başka ne olabilirsin ki?
Gülüşlerin hüzn zamanlarının yitimi,
Bir dağ doruğı olabileceğın gibi!
Ne olabilirsin, ne olabilirsin başka ki?
Tamam, seni şimdi bildim, çıkabilirsin.
Sen yüzlerdeki gamzesizlik olabilirsin!

yapraklar ki güneşin sahteliğine akıttığı gözyaşlarıdır ağacın

kenan demir

I.

Bak, bu ağaç, terk edileceğini bile bile güneşe aşkla uzanır
Güneş hissettirmeden gider alaycı bir gülüşün ardına sığınarak
Ağaç ışığı sevmekten vazgeçmez yine de
Aydınlık azar azar gittikçe, uzaklaştıkça sıcaklığı, ışığı söndükçe
O sevgisini güneşin uzaklığını saracak kadar büyütür burkulan yüreğinde
Uzak ayrılıkta çocuk büyüten
emziren bir annedir o
Yetişmek ister ışığa, boğum boğum uzar
Güneşin ardından bir sürgün boyu gider anca
Yaşamsal kökleri izin vermez yıldızlara ulaşmasına

II.

Aşk bu ya
Çözumsuzlük çözümdür
Ve güneş gün gün uzaklaştıkça dal sınırından
Ağaç yaprak yaprak kendini bırakır ardından
Uzadıkça iki beden arasındaki açıklık
sırlar dökülür, hatıralar buğulanır
son yaprağın kurumuş hayaleti
ölmek üzere olan bir dalda salınır

III.

Uzaklık bu ya
Soğuktur, yalnızlıktır, ayrılıktır
Güneş en uzağa vardığında
ve başka ağaçların tomurlarını ayarttığında
Kabuk, altından kavrulur
Çırılçıplak ağaç üşür, nefessiz kalır
Isınamayacak kadar yalnızdır teni
İçine döner, köklerine gider, kendine gider
Yüreğini yalayıp giden o sıcaklığı hiç unutmaz
Son yaprak, son hayal, son sıcaklık
Güneşin emaneti o soğukta, sevmeyi de bırakmaz

IV.

Bir zamanlar güneşe aşk şarkıları söyleyen dalındaki kuşları
Yeşilden sarıya, sarıdan koyulaşan renklere bulanık yaprakları
Dallar arasında yapraklarla dans eden ışıkları
Düşünür bir soğuk boyu, kendi içinde sevda uykusuna yatırır ayrılığı

V.

Haindir güneş unutturmaz kendini
Hayali harlayan cılız ışıklar efendisi
Hatırayı canlı tutan aynalı bir seraptır.

VASIYYET-Bİ-L - ECNEBİ Mİ ?

Şamile Hanım'la neredeyse çarpışacaktık. Marazlı, uzun hurmanın altına oturttu beni.

“Ayakta duramıyorum. Af buyurun, butlarım bıçaklanıyor sanki. Sizinakilere uğrayacaktım ama, zamanım kalmadı. Bu akşam dönüyorum Suadiye'ye, kardeşimin yanına. Az önce banka müdürüyle de görüştüm. Her şey yerli yerine oturdu. Sözlü vasiyetim olsun size, annenle, teyzenle konuş evladım, bir an önce dağıtsınlar mallarını. Bağışlasınlar. Bundan daha büyük saadet yokmuş, onu anladım.”

Kendimi dışarıda tutsam da, dedim, ablalarım var. Merzuka'yla Müşfika.

Büyükler dağıtırsa onlar da dağıtırlar.

Merzuka'nın kocası beş kuruş getirmedi evine beş senedir.

ŞAMİLE YÜCEBAY KAÇIRMA VE KAÇIRTMA USTASIYDI.

BİR TARTIŞMADA, TAPULARININ SAYISINI DA KAÇIRMIŞTI AĞZINDAN.

71 PARÇA TAŞINMAZINI, YEĞENLERİNDEN MAHARETLE KAÇIRMIŞ, 81 YAŞINDA DATEKTANRISI OLAN DÜNYA MALINI AVUÇ AVUÇ SAVURARAK MUTLU LUĞU YAKALAMIŞ, BU ALANDAKİ KIŞKIRTICILIĞIYLA SEVABA SEVAP EKLEMEKTEYDİ.

Bakıcısı Nazike Hanım geldi. Birlikte apartmana girdiler.

Bir sokak ötedeki kuzini Küçük Cıkkan'la aylarca devam eden bir kavgaları olmuştu Kahire gezisinden dö-

nüşte. Biri öbürünün çeyrek altınını yürütmüş, öteki'yse berikinin pudrierini çalmıştı.

Küçük Cıkkan'ın malı mülkü, Şamile Hanım'inkinden biraz daha azdı ama ilkeleri aynıydı.

O da 44 tapulu bir tamu görevlisiydi. Küçük teyzeme birkaç defa “ Aklından çıkarma Nevval'ciğim “ demişti, “ bırak ev bırakmayı, bir oda dahi bırakmayacaksın hiç kimseye.”

“ Kuruş vermeyeceksin, sürünsün köpekler!” İkisi hekim biri mimar üç köpeği vardı

Cıkkan'ın. Neden bu kadar kızıp köpürdüğü bilinmiyordu.

Nevval teyzemle kısa bir kıssadan hisse seansımız olmuştu o günlerde.

Bir damla ter dökmeden yüzlerce alnın terini fondipleyen eşhas, hakkı olanlara bundan pay vermenin zamanı yaklaşınca sinir krizleri geçirmeye başlıyordu. Kalıtı afiyetle yiyip yutuyor, sonra birden, adaylara, potansiyel varislere düşman kesilip karanlık kurumlara bağlılıyordu hepsini.

Emekli ve ödüllü ruh doktoru Nermin Bilen de, bina toplantısında birşeyler afatlamıştı bu konularda. Barındığımız dikilitaşın yedinci katında oturuyordu.

Durduk yerde bir vasiyetname muhabbeti açmış, “ elinin güçlü olması için, vasiyet belgeni otograf olacak kardeşim,” diye heyecanla haykırıyordu masada. “ Ve noter huzurunda açılacak !” Benim çıkarımlarıma sahip olmayan kat sahipleri bile işkillenmişlerdi. ZİRA

NERMİN HANIM EDEPSİZLİĞİYLE DE ŞÖHRETYAPMIŞ, POLİANDRİYORGUNU, 89 ANAHTARLI, FEMİNİST BİR KREZÜS'TÜ.

Üvey kızlarını çadırda ve meteliksiz görme arzusuyla yanıp tutuştuğunu gizleyemez hale gelmişti. “ Şımardılar, çok azdılar, dilerim kuru ekmeğe muhtaç olurlar,” deyip duruyordu.

Görevlinin hanımı Sabiha'dan öğreniyorduk bunları.

Doktorun eşi Şevki Bilen, kendisine Şevki Baba ya da Albayım denmesinden hoşlanan, karısının emirlerine göre yaşayan, sakın, yaşlı bir adamdı. Kurmay Albay olduğunu söylüyordu; ancak, kazayla açılıveren bir klasörden bir kağıt kaymıştı yere: binbaşyken işine son verilmişti. Eski eşlerinden olan çocuklarını, hiç değilse madde açıdan diskalifiye etmeye hazırlanıyordu hanımıyla birlikte.

Asansörde karşılaştık. Sizi gördüğüm iyi oldu, dedi, soracağım şeyler vardı. Birkaç defa telefon ettim, ama açan olmadı. Duymadım, dedim, yalnızım, annem hastanede.

Biz, dedi, on gün kadar geciktik. Biliyorsunuz, her yıl nisan ortasında göçüyoruz yazlığımıza. Çocuk Bayramı geçti, biz hala buralardayız. Doktor Hanım'ın ağırları ayaklandı.

Çeşme' de daha da kötü oluyor, nedenini de anlayamadık bir türlü. Evimiz Çiftlikköy' de.

4 evimiz daha var Çeşme' de, Allah' a çok şükür onları da verdik. İş tamamlandı, hiçbir şey bırakmadık. Baba' nın kızlarından biri İlkokul arkadaşımı. Gülgün' ün haberi var mı, dedim.

Cevap vermedi. Biz en geç yarın akşam daireyi kapatıp gitmiş olacağız. Her şeyimiz siz kıymetli komşularımıza emanet. Cumhuriyet Bayramına kadar dönmeyiz. Her yıl olduğu gibi. Yaşlandık. Bu sene Doktor Hanım bile yaşlılığı kabullendi.

Zaruri tamiratlar var binada tabii, Selahtin hepsini biliyor. Ayrıca yazılı direktif de bıraktım kendisine. Yönetici değilim gerçi; fakat münasip olur diye düşündüm.

Asıl ehemmiyetli olan mevzu, bu bizim geçen ay nihayete erdirdiğimiz satma ve bağışlama işleri. Annenize, teyzelerinize söyleyin, aynısını onlar

da yapsınlar. Eşi, menendi olmayan bir bahtiyarlık bahşediyor insana. Sevabı da çok büyük.

Büyük bir soğukkanlılıkla, gülümseyerek, MAL KAÇIRMAK GÜNAHTIR, derler, dedim, ON YIL ÖNCE, ÇOK FARKLI SEBEPLERLE KONUŞULMUŞTU BU MESELE AİLE MECLİSİNDE.

DAYIM, BEN BÖYLE BİR VEBALİ ASLA YÜKLENEMEM DEMİŞTİ.

BEN, MESELA, BU OTURDUĞUM DAİREYİ, BABAMDAN KALAN ÇOK ESKİ BİR EVİ SATIP ÜSTÜNE PARA KOYARAK ALMIŞTIM.

Şevki Baba şaşırmıştı biraz, ama gücenmiş gibi bir hali yoktu.

MUHTELİF GÖRÜŞLER OLABİLİYOR TABİATİYLE, dedi. ŞUNU SÖYLEYEBİLİRİM: BAĞIŞ YAPILABİLECEK KURUMLARIN ÇOĞU ÇOK SAĞLAM, ÇOK GÜVENİLİR; İŞLEMLER DE ÖYLE.

Yaşlıyız, gidip de gelmemek var. Sözlü vasiyetim olsun size. Konuyu mutlaka annenizle konuşun. Birden uyandım: annem hastanede dediğimde, “ geçmiş olsun, nesi var, “ diye sormamıştı. Selam falan da söylemiyordu. MAL KAÇIRMA-YA ODAKLANMIŞTI BÜTÜNÜYLE.

Kim bizi hangi sebeple zenginler listesine aldı, onu bilemiyorum, dedim.

İki kızım var biliyorsunuz, hızla büyüyorlar, ihtiyaçları artıyor. Eşimin emeklilik konusunda kaygıları var. Ben, avukatlığı bırakmak zorunda kaldım; evde ders veriyorum şimdi.

Kız kardeşlerimin ikisi de kirada oturuyorlar. Biri Gaziemir' de, biri Teleferik' te. İki sene önce, altımızdaki Nigar Hanım da bu yolla bahtiyar olmaya heveslenmişti ki, kızı bileklerini kesti.

İNSAN HAFİFLİYOR, dedi Şevki Bey, BÜYÜK BİR HUZUR DUYUYOR.

Ben kalkayım, Doktor Hanım kızmasın. İyi tatiller size.

-virüs/ve/anarşi diyalogları-

Allah'sın bana bakmak zorundasın
kuşkunun büyüüttüğü bir kız çocuğu doğurdun

senden hiç sormadık babamızın hesabını
ölü eti yemekten hoşlandığını düşünüyoruz

yanlış bir ülkenin coğrafyasında yarı bitkiyim
boğulmak alışılmış öfkesiyle takılan boğazımızda

parmaklarımızı kesici aletlerle yontmayı öğrendik

susmaktan dilimizi parçalayan hakkaniyet
bizi yordu gecelerce kudurduk

devlet nasıl parçalanır her kuruşunu emeğimizin
geri almakla zıpkın sokmak arasında

evrimsel sapmalar tüm kuvvetleri aşıyor

sokakları delikli hapishanelere döndürdü doğa

sabrın sınanacağı yol yakındır
cesedimin üstüne bayrak dikilecek

erkan karakiraz

ülgere hu: kahkahalarla güldüğümüzü, sövdüğümüzü, heyecanlandığımızı getirin aklınıza. o kayboluşu sürükleyen, ömür tüketen dirilişi anımsamanın. duvardaki oyuktan başını uzatıp ıslaklığını bulaştırıyor boynuma. belki tahrik eden ürpermeyi uyandırıyor ağır uykusundan. peşi sıra cebimi delen taşlar taşıdığım. içe kaçan ses. büzülüveren organ-sözcükler. kollarını kavuşturuyor kalbin alınganlıkları, damarları yenilenir kanı temizlenir. kedi yalması yakınlıklar kuruluyor usul usul, sesi hu çeken rehavetler. kaygı kulağımdan içeri süzülüyor. azıcık bekliyor. avucumdan su içiyor hayaleti bir anlık

sessizliğin. ne kadar çırpınsa o kadar tutamıyor gözünün çağlayanlarını. bir köpek kendini sevdireyor, peşimden geliyor. üst üste gelmiş terslikler. işte o aydınlanışı gölgeleyen. küfür ettiren uyanışı hatırlayamamanın. çok fenayım, diyor, çok fenayım, kefen-siz gömün beni. gezegenin sönmüşlüğü bir de etrafını saran gazlar var aklını kurcalayan. gözünün önünden gitmeyen tutunmalar. gidemeyişlerin yerçekimi, hep geri dönüşler var, sevmeye zannıyla deri değiştirmeler. önce günü ağlıyor zaman, geceyi gülüyor sonra. söylene söylene koyuluyor şafağa, ateşli hastalıklar üflüyor cama. sevişmenin kalıntısı kuruyup katılaşmış, baldırlarının buğusuyla tırnağın ucuyla soyulmayı bekliyor. dışında içlenmenin tortusu. meğer ki ben bilinmişli soru artıklarıymışım, yanıt-sızlı havıymışım kumaşın. anısı kalır elbet kumsaldaki cam parçasının, yapıtı kalmasa da olur.

son net altay ömer erdoğan

işaret fişekleri satın alınmış puslu çarşılarda
hep özlenmiş ama kuytuda bırakılmış karşılarda
sonsuzluğu ısırarak bir dil ile yazıldım
bitirdiğim son okula

kusmuş bütün süslerini
pürüzsüz teninde açışveren gonca
kıyırsız bir denizi sayıklamak
ayıklamak dalgaları durgun sulardan

yas tutmak yok daha fazla
azla çok arasında pervane vicdan
vidanjör gibi yapışmış
fiyakası solmuş kaldırımlara

herkes kendi şiirine gömülsün
bir hayale ve/ya hiç hayalsizliğe dair
ne vakit lüzum görürse

hayata tevekkül etsin her şair
nerde bir kalp üşürse

* Her vasiyet vaat içerir. Karşıındakinden söz bekler. Ben, vaatsizlik içeren ve karşımdakinden sessizlik uman bir vasiyete imza atmak istiyorum. Bu sessizliğin payı var çünkü, bütün gürültülerimizde.

vasiyetimdir

ayşen sarıbaş

“Ben sadece atan bir kalbim”

Proust

Evi çok seven birinin kalbi
Aşınadır odalarına hüznü karanlığın
Pencereleri sırdaş kedileri de

Kendine ait oluşu topraktır kadının
Doğurur büyütür ve koynunda uyur sonsuz uykuyu

Diliyle büyütenlere sözüm
Neyim varsa kalbimdedir

Ölümün ağzında bir lokma iken
Çiğnediğiniz
Kalbimdir kuruyan dişleriniz arasında

Katilim yok
Gözlerim suskunluğa bağışlanmış

'Dedi' diyor birileri kayıp
Yolun sonuna 'Kodu' bizi sahte kimliklerle

En çok yalnızlığım sevgili
Sevgili en çok yalanla ölür gibi

Bağışladım çiçeklilerle
Ellerimi mürekkepsiz kitapsız

Işıklar içinde kalsın kahkahanız
Göksüz kubbeniz
Yolsuz yordamınız sevgili

son varışın estetiği: Vasiyet

Bir susma ağırlığındadır ölüm; 'sesin' ısrarlı bir çokluğu barındırmasının aksine, o sıklıkla tekil olanda bulunur, zira susma tekilliğin güzergâhında akar. Olanca alışkanlıktan ileri gelen yaşam bağlılığının büyük ölçüde 'ölümün ağırlığı' düşüncesiyle yüzleşmesi, insanı yaşadığı hayatı bir bütün olarak estetize etmeye iter: bir tamamlanmışlık arzusu, yaşamı çizgisel bir kompozisyon olarak görme biçimi. 'Vasiyet' sona varışın estetik bir biçimi olarak, genelde bir kimsenin maddi varlıklarını başka bir kimsene bırakması şeklinde biline gelmiştir. Bu bilgi ne denli yüzeysel olsa da kuşkuyla lüzum bırakmayan bir gerçektir de. Fakat bu yüzeyselliğin ötesinde vasiyetin semantik katmanlarının olduğunu, her katmanda öznenin psişik dünyasına açılan göstergelerin varlığını ve yaşam ile olan ilişkinin son kertesinde alınan bu tavrın içkinlik planını da gözden kaçırmamalı. Bu kısa yazıda hedeflenen, vasiyet kavramının yüzeysel tanımını merkezsizleştirerek kavrama dair alternatif bir okuma yapmaktır. Bu doğrultuda bir okumanın pekişmesine olanak tanınması adına yazınsal (şiir) bir kaynaktan faydalanacağım.

Vladimir Mayakovsky, tanıdığı olduğu çağın şiirine ender görülebilecek bir çarpıcılıkla taşımıştır. Onun şiiri, insanları kıyasıya desteklediği ve uğrunda mücadele ettiği devrimin (1917) dünyasına çağı-

ran bir çılgıktı. Victor Şklovski, Osip Brik, El Lissitzki, Velimir Hlebnikov gibi çağdaş olan entelektüellerle birlikte döneminin kültür-sanat dünyasını şiddetli bir biçimde etkilemiştir. Osip Brik'in eşi Lili Brik ile olan ve parçalanışlarla süre giden tutkulu ilişkileri, yaşamının son dönemlerinde içine düştüğü içkin bir buhranın etkisiyle canına kıymasında önemli bir yer tutar. İntiharından önce kaleme aldığı mektup-şiir, vasiyet üzerine düşünmeye iten bir belgedir:

"Lili, beni sev.

Hükümet yoldaş! Ailem: Lili Brik, anam, kız kardeşlerim ve Veronika Vitoldovna Polonkaya'dan ibarettir; yaşamalarını sağlarsan, ne mutlu bana...

Bitmemiş şiirleri Brik'lere verin, ne lazımsa onlar yapar."

Yapılan alıntıda göze çarpan 'ölümün ağırlığı' düşüncesi altında yazılmış olan satırların bir tamamlanmışlığın, estetize edilen bir öz-yitimin göstergelerini içeriyor olmalarıdır: Burada söz konusu olan, varlığın kendi ve öteki-ler ile olan ilişkisinin mutlak yitimle sonuçlanacağı düşüncesinden doğan estetize edilmiş bir 'tamamlanmışlık'tır. Peki nedir bu tamamlanmışlık? Bir kavram olarak neyi imler? Yazarın ardında bıraktığı yaşama dair son söylemleri, yaşamla olan ilişkisinin bitiminin tasarlanmasıdır; yaşam içinde sevgi bağı geliştirdiği öznelerle -"Lili beni sev!"- olan kesişim çizgisinin somut anlamda kopuşunun var ettiği içkinlik, onu 'son'u tasarlamaya iter. Böylece bir tamamlanmışlığın, estetize edilen bir bitimin tasarısı kendini gösterir. Göze çarpan bir diğer nokta ise "Bitmemiş şiirleri Brik'lere verin, ne lazımsa onlar yapar." tümcesindeki yazarın sanatı ile kurduğu ilişkinin gerilimidir. Bu gerilim öznenin -yazar- nesnesi -yapıt- ile kurduğu bağıntının çözülmesinin tertibatıdır. Bu noktada yazar, kendi yitimiyle yapıtını bütünleştirmiş olur.

beni buradan nefesli salmayacaklar ibrahim
muhtemelen levazımatım daha kesilmeden
üç metrekarelik odalarımı arayacaklar
şimdi, sana anlatacaklarım çok vahim
eve git hemen, benim mahrem hatırı dinlemeden
dip odada uzan'lı star'dan kalan bir bilgisayar
biraz gürültü yapar; alo, geliyor mu sesim?

işte, masaüstünde "mirc" dosyası göreceksin
mirc mi kaldı, deme; orası işin taze gülü
"düzenle, klasör ve arama seçenekleri, görünüm
gizli dosya, klasör ve sürücülerini göster" in
sibobunu uygulayınca saydam kısayollar bir sürü
dinliyor musun ibrahim, dedim ya fazla yok günüm
bak, benim için bu husus minare gölgesinden derin

dosya adı: half-life (güncel), merak etme oyun değil
"user data, games, yeni klasör, yeni klasör, yeni klasör"
a'dan z'ye bir liste çıkacak, "m" listesine gir
iyi dinle bak, aynasız uyanmadan gerçekleşmeli bu fiil
yine "yeni klasör, yeni klasör, yeni klasör, yeni klasör"
aman, diyeyim ibrahim; kardeşlik vasiyetimdir
son klasörün içindeki tüm porno arşivini sil

vaziyet

alın parşömenlerinizi çağ bitti
her şeye rağmen dövüşün kadınlarınızla

umumi aşklar, haydutlar, koronavirüsler
geyik boynuzları, erilgiller denizi
elindeki kronometresiyle şehri kovalayan adamlar
zincirlenmiş akşam evleri: içeriksiz tantana

alın parşömenlerinizi çağ bitti
maskeniz yok artık
maskeniz düştü
kininiz yakacak içimizdeki ormanı

alın aynalarınızı çağ bitti
kalırsanız minelerimiz kararacak sövmekten

vasiyet

ah, utancın büyüğü bende!
karışık ve belirsizim: varımsızım
çoktan ölmeliydim

ah, kayıp gitti belleğimin sabrı!
kendi kendini kemiren unutkanlığım
kör kapı kadar çıkmaksızım
erken kaçmalıydım

ah, değiştirmek bir “ah” ı başka bir “ah” la!

size ne mi bırakıyorum?
çokça uyku çokça uyku ilacı
lüzumuna inanıyorsanız bir de şiir kitabı
mutlaka izleyemeyeceğim yüz sinema filmi
gidilmemiş bir Yeni Zelanda
bitmemiş taş ev hayali
ve
eksikler listesi

kendime misafir geldim buyur otur
ben, ehilsiz bezirgan oğlu memnun oldum
sövin tohumuma, toprağıma, suyuma
taziyemde bana okunmamış şiirler sundum

döl yatağı çer çöp tanıştım kendimle
hâlâ bayat çukurlar arar durur
buluğ çağımdan beri cesedim çürüksüz
miras kaldı atamdan tapusuz elem

başka parmakların izini taşıdım
yaşım kırkı geçkin, on ikide takılı
ceninkenden beri âmâ ruhlu vakur
sırtımın peşinde orada burada sığıntı

yurtsuzum, nereye varsam mülteci
arkamda evrene aykırı leke
seçmeden kaybettiğim erkin öncesi
nefret bile hediye, ata köşende kudur

Kurudu bu yatak,
Balık iskeletleri uyudu.
Azala azala...
Yosun, yeşilini soyundu.

Yolu bulacakken, yatağını unutan su.
uzun boylu oyununda Lodos'un
Kaç renk, kaç biçim?!

Kandırılmış meleklerle cennet diye dolaşırken dünyayı,
İçimdeki suyu öldürdüm.
İçimin yüzde altmışı noksan.
Tüm bu boşluk sert rüzgârlara uygun.
Ruhunun fırtınasını koru!
Şiddetinle Vaziyetten vasiyetli bu şiirden de esip geç,

Unut.
su ,azizdi.
su masumdu.
Yalan!

Girdiği kaba uymak için biçimsizleşti her zaman.

VAY!!(VA)SİYETNAMĒ HA!!(HAY)SİYETNAMĒ

~ : deki herşey sonsuza dek sürer~ :~ :~ :~ :~ :~

E(V)atanımın dilimin dinimin ırkımın kültürümün mirasımın sınırları yok~

Ad(A)idiyetim sadece bende saklı bir açık sır yalnızca evrene ve sonsuzluğa dairim~

Se(S)evgimi size sakladım sabırla açmayı bekleyen bir tohum toprak altında~

İk(i)nsan nasılda sınırsızca sınırlarını genişletir insandan insana geçtikçe~

Şe(Y)aşam yaş dediğin yaşlandıkça sonsuza ıraksayan ruhun derinliği~

İn(E)debiyat ebebiyet bilgi bilge bilmece gibi yeniden eksik~

E(T)arih yazılmaz yaşanır yaşlan arınılan çıplaklıktan~

Be(N)eden niçin soru cevap binbir şeyde devinen felsefe~

Al(A)hlak anlayışı içselleştirme indirgeme ilençli soysuzluğun şehveti~

Si(M)asumluk mahremiyet maliyeti özgürlüğün şahlanan şirret bir zamanda~

Erk(E)rkut Tokman vasiyet etti ki yalnızca insanın kendi izleridir kalacak olan~

So(M)agma epica magma epica magma magna magnum kaynıyorum çünkü size sadece~

‘OC E(V)ime hoş geldiniz~ Bir yanardağ bırakıyorum~

Patlarsam bir gün~ Ad(A)m akıllı~ 30

‘OC Se(S) verin~ Doğal afet dersiniz de~

Dünya yeniden şekillenir~ İk(i)z evren~ 30

‘OC Şe(Y)tan yaşam~ Örtüp içine çektikleriyle~

Ateş de kül de insan da~ İn(E)rtia~ 30

‘OC E(T) Evren de Tanrı da~

Sevgi de~ 30 E3OT 30~ Acı da Aşk da Ölüm de~

‘OCDoğa da‘OC Hepsi burada 30 Şekillenir kibir de kin de~

ÖÇH(Erk)ir de arınır kendinde Yaşam da kendinde saklı

Geriye kalacak olan et kemikte ÖÖSomSimSon

ÖÇİnsan sende sonsuza dek ADAK

SIRRI SANA SIR VERİYORUM İnsan küçül ki...

AÇ O BÜYÜK SIRRI SARMALA KALBİNE

ÖÖ

BUNDAN BÖLYE

VASIYETİMDİR

Erkut TokturVardırYokturHamdırHamurdurPişmiştirBelkiSofranızaKonukOlmuştur

CENAZE SONRASI VECİZ BUNLAR OKUNABİLİR...

Kaldı ki :~ :~ :~ :~ :~ :~ :~ :~ :~ :~

eRKUt TokMAN:~ :~

16.05.20-Kediköy:~ :~

:~ :~

Bir şiir kitabı okuduğumda
sayfalarından taşan
ilk fikrin akla geldiği
anı düşünmeye çalışırım

Bir müzik albümü dinlediğimde
ilk parçanın ilk notasını
ve ilham perisinin
kaynağını öptüğü
anı düşünmeye çalışırım

Yalın ayak yürüdüğümde
ebedi toprağa ve çakıllara basıp
yeryüzünün küllerinden doğduğu
anı düşünmeye çalışırım

ancak yeryüzünün
ilk hikayesini ezbere bilmezler

başım şekilsiz bir asteroit gibi
başlangıcın etrafında döner –

zihin,
zamanın durgun halini
izlemek için
onu harekete geçer

Çeviri: Emre Şahinler

Çiçekler hareket ediyor.
kadın onlara bir şeyler
fısıldamış olmalı!

Sular mırıldanıyor
kadın onlara bir yol göstermiş olmalı!

Şaşkınlıkla yatağının yanına
dizlerimin üzerine çöküyorum
onun konuşmasını ve beni çaresizliğimden
kurtarmasını bekliyorum

Eski karyolanın köşesine yasladığım
kırışik alnım
boşlukta asılı kalıyor

Büyükanne ölmedi. Ruhu yaşıyor.

Onun usancıyla öldürülüyorum
ve çaresiz özlemiyle yeniden kamçılanıyorum

Ne ölüyorum ne onun kadar bitkin

Yankılar seken taşlar gibi
hüznümün üzerinden sıçrıyor

Neden yıllarım
bir anda kilitlenmiş gibi?

Çeviri: Emre Şahinler

CAZKEDİSİ

çevirişir.. eliza segiet

Sözün Müziği

Güzeldir
sözün müziğiyle boyanan dünya.
Bir an
renkleriyle sarhoş eden,
güzelliğe susamışların
nefeslerini keserek
geçip giden
bir kelebek gibi.
Onun şehvetli dansı
hayal kurma özgürlüğüdür.

Peki ya söz?
Sessizken
duyulabilen
ama yine de
sessiz olan
müzik olabilir söz.

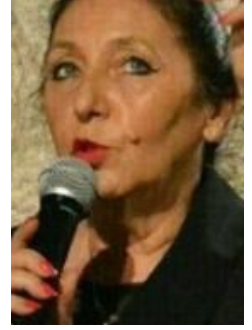
An

Dünü hatırlamıyorum,
yarın ne olacak bilmiyorum,
ama biliyorum
yalnızca buradayım
bir an için.
Her şey
sürekli bir andır.
Hepsinin yerine geçen
aşktır.

çeviren: baki yiğit

eliza segiet

Polonyalı şair ve yazar Eliza Segiet, kültürel bilgi, sanat ve edebiyat eğitimi de aldığı Krakov'da Jagiellenian Üniversite-si'nde felsefe yüksek lisansı yaptı. Lodz'da radyo ve televizyon yapımcılığı alanında lisansüstü eğitimini tamamladı. Sanat çalışmalarını şiir ve dram ikileminde kalarak sürdürüyor. Bulutlara bakmayı sevdiğini, ama ayaklarının yere bastığını söylüyor. Kendini Schopenhauer'ın "Sıradan insan yalnızca zamanını nasıl 'harcayacağını' düşünür; yetenekli insan onu 'kullanmaya' çalışır." felsefesine yakın buluyor. Edebiyat eleştirmenlerine göre Segiet'in eserleri kapsamlı bir hümanizm anlayışından kaynaklanır; taşıdığı değerler evrenselidir ve her insana hitap eder. Şiirleri bugüne kadar yaklaşık yirmi beş ülkedeki antoloji ve dergilerde yayımlanan Segiet, Polonya Yazarlar Derneği ve Dünya Ulusları Yazarlar Birliği üyesidir. Başlıca kitapları: Manyetik İnsanlar, Eşsizler...

Şiir ve Şiir Kültürü Dergisi
Üç ayda bir yayımlanır
Yaygın Süreli Yayın
ISSN 2149-2891
Ederi: 10 TL (KDV dahil)

Yıl: 5 Sayı: 22
Temmuz - Ağustos - Eylül 2020

Duvar Kitabevi Kırt. ve Müzik Ürün-
leri San. Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Berkan Balpetek

Yayın Yönetmeni
Halim Yazıcı

Yayın Kurulu
Halim Yazıcı - Erkan Karakiraz

Tasarım-Uygulama
Bassaray Matbaası
İlhami Güler

Yazışma Adresi
cazkedisidergisi@gmail.com

Yönetim Yeri
853 Sk. No:13 P:10
Kemeraltı - Konak / İzmir
Tel: 0 (232) 484 88 68
duvarkitabevi@gmail.com

Baskı;
Bassaray Matbaası
Sanat Cad. No:1/5 Çamdibi-İzmir

*Ürün gönderiminde e-posta adresi-
nin belirtilmesi; bilgisayar ortamın-
da, 12 punto ile yazılması; e-posta ile
ya da yazışma adresine cd ile ulaştırıl-
ması; a4 kağıdı ile 3 sayfayı aşma-
ması ve önceden başka bir yerde ya-
yımlanmamış olması gerekmektedir.

* Dergide yayımlanan ürünlerden ya-
zarı sorumludur.

Not: Dergimiz İzmir, Adana ve
Mersin'de Kitapsan şubelerinden te-
min edilebilir.

Baskı Tarihi: 1 Temmuz 2020